

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 07.02.2007. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Добар дан, свима. Нешто се смањило. Не примећујем доста адвоката.

Констатује се да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран, Папић Рамиз.**

Присутни су и браниоци оптужених:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је за Митровића?

- **адвокат Игор Исаиловић, адвокат Вељко Ђурђић, Владица Васиљковић, Татомир Лековић,**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је уместо адвоката Фолић Горана?

АДВ. ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ја сам.

- **уместо Фолић Горана јавља се адвокат Игор Исаиловић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Петковићу, Мирослав?

Добро, сагласан је.

Шта је са Бирманом?

- **за оптуженог Петковић Зорана по заменичком пуномоћју, адвокат Палибрк Драган.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сагласни, Петковић Зоран?

Добро, хвала.

Сведок да ли је дошао, Милош Војиновић? Јесте, добро, али не можемо да кренемо, пошто нам није присутан адвокат Горан Петронијевић, присутна је само његова торба.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Ево, ја ћу да мењам Горана Петронијевића, није у колизији одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Митровић Радослав, да ли сте сагласни?

- **Уместо адвоката Горана Петронијевића, по заменичком пуномоћју адвокат Татомир Лековић.**
- **Оптужени Митровић Радослав је сагласан.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведока, молим Вас.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Војиновићу.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво ћу Вам узети Ваше личне податке. Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У Црном Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Милана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: 1953.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Дипломирани правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је пребивалиште Ваше?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте у својству сведока и у том својству, дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања, уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника, изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу. Дакле, дужни сте да нам кажете све што знате о предмету. Не смете ништа прећутати. Да ли сте разумели?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклетву бих Вас молила да прочитате. Имате испред себе текст заклетве.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја веома слабо видим, имам ретинопапију и нисам сигуран да ћу успети.

Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Дакле, интересује нас период од бомбардовања, од 24. марта 1999. године, где сте били, на којим пословима и задацима, која је Ваша била функција? Испричајте нам мало везано за тај период.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Тачно 11. јануара 1999. године решењем Министарства унутрашњих послова Републике Србије упућен сам да обављам послове и задатке начелника Секретаријата унутрашњих послова у Призрену и тада сам и отишао. Наравно, једно време трајала је та смена, заменио сам колегу који је такође био из Београда и преузео сам, дакле, те послове и задатке на подручју Призрена.

Секретаријат Призрен обухвата општине Гору или Драгаш, Ораховац и Суву Реку, ту смо, и наравно седиште самог Призрена, то је, дакле, призренски округ. Имали смо и организационе јединице у тим општинама, значи, имали смо ОУП Гору, ОУП Суву Реку и ОУП Ораховац и седиште Секретаријата у Призрену, са седиштем Секретаријата у Призрену. Колико се ја сећам, када је у питању бомбардовање, мислим да смо првих дана од НАТО снага бомбардовани, да је то било у вечерњим часовима, да је бомбардован полицијски објект у кругу војне касарне или гарнизона на уласку у Призрен са леве стране из правца Суве Реке. Том приликом, колико се сећам, погинула су двојица полицајаца.

Један тај полицајац је био из Призрена. Нисам сигуран да ли је припадао резервном или активном саставу, пре ће бити да је припадао резервном саставу и погинуо је један полицајац из Нишког одреда, како смо га ми звали, Посебних јединица полиције. Мислим да је било и, неко је био у тој ситуацији повређен, да ли један или више, углавном ова двојица су на лицу места изгубила живот. Полицајац из Призрена, пошто се наравно поставило питање после тога и разговарало колико сам ја знао је обезбеђивао објект, јер је тада већ, да ли делимично или потпуно, Нишки одред био измештен из тога објекта, а шта су радили полицајци или полицајац тај што је погинуо, стварно не знам колико их је било из Нишког одреда, није ми то познато. Мислим да су они тамо имали и део своје опреме, али ја нисам у тај објект у то време долазио, ни улазио, тако да нисам имао прилике да видим.

Не знам конкретно шта сада још рећи, сем да, колико је то сада интересантно у овом случају, имали смо једну тешку ситуацију и до почетка бомбардовања, а посебно почетком бомбардовања. УЧК су

сваки дан биле све организованије и јаче. Посебно се то осећало када су са нама, тако да кажем, у обиласку терена биле снаге или људи те Посматрачке мисије, тако да смо имали ситуацију да, малтене, полицајци, колико сам слушао и успео да прочитам неке извештаје, су се гледали са тим терористичким групама које су виђене и у униформи и наоружане, али због неког става који мени није био непознат, пре свега, од те Посматрачке мисије, када су они ту и нису се сукобљавали. Уствари, они нису тада нападали полицију, јер је било и нелогично, обзиром да је ту Посматрачка мисија и једини начин је био да са представницима Посматрачке мисије обилазимо те главне комуникације, као што су Призрен и Сува Река и Призрен-Ораховац, а да не буде сукоба.

Иначе, са главних комуникација се силазило само када се морало, када су биле непосредно неке акције, напади и тако даље и тако даље. Почетком бомбардовања, то је било једно, један, један, како да кажем, хаос. Ја бих да то успешније можда дочарам, рекао – са свих страна. Почело је бомбардовање, разне врсте УЧК, наоружани цивили, наоружани Срби цивили, не знам колико је било, ја их све зовем у униформи неке, војнополицијске и друге формације, тако да, једноставно, неку озбиљнију контролу на том подручју је било веома тешко спроводити, а посебно када се има у виду чињеница да смо и сами били лично угрожени.

Веома често сам размишљао, да ли је то интересантно или не, да ћу сам погинути и да се никада неће знати ко ми је одузео живот, јер сада су то били резервни састав полиције из Призрена, па нека резервна полицијска одељења, па неки резервни састав полиције из унутрашњости, па активни састав, па Посебне јединице полиције, па неке Посебне јединице полиције, неки А-одред, па неки Б-одред, па неке Специјалне јединице полиције и тако даље, па онда нека територијална одбрана, па нека цивилна заштита, па нека, како да кажем, регуларна војска, па нека резервна војска, па нека војска из Призрена, па нека војска из Краљева, па нека војска из Крушевца и тако даље и тако даље.

И када се томе свему дода да су нас ови тукли сваки дан по највиталнијим објектима и по нашим јединицама, онда је, ето то можда део слике који ја вербално покушавам да Вам дочарам, као правник. Раније се можда и нисам задржавао када неко помене рат, НАТО и та терминологија, међутим, тада сам веома брзо закључио да је то нешто стварно страшно, нешто најгоре. Ето, то је неко моје виђење, неко моје мишљење свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, у време објављивања ратног стања, са ким сте Ви имали сарадњу, са ким сте Ви одржавали неке састанке? Да

ли сте одржавали редовно састанке, каква је Ваша координација била са начелницима ОУП-а, са разним представницима, пошто сте сада представили да је било разних јединица и војске и полиције, са ким сте Ви имали сарадњу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја, доле ништа није било редовно, од првог дана од када сам отишао, да будемо сасвим јасни, јер сваки покрет изван објекта је било излагање опасности и себе и, наравно, других за разлику од ранијег периода, рецимо из 1994. или не знам 1990. године, када сам ја био, не знам, месец дана у Приштини, па смо могли сести да разговарамо и тако даље. Ми смо имали, ја сам углавном држао састанке са својим сарадницима.

То су, дакле, начелници унутрашњих организационих јединица, као што је Одељење криминалистичке полиције, Одељење полиције, Одељење за везу или Одсек за везу, сада се више и не сећам тог организационог облика. Имао сам таквих седам, осам организационих јединица у седишту Секретаријата и наравно одржавао сам састанке са начелницима ОУП-а, а повремено и са командирима из тих ОУП-а и углавном, сем тог јануара када сам ја обишао заједно са колегом претходником мојим те орг. јединице, ја сам веома ретко и одлазио тамо. Нешто се не сећам, не могу бити искључив да нисам одлазио, а од ових, тако да кажем, других са којима сам сарађивао, са којима сам се сретао, то је био генерал Божа Делић, као представник војске и то је био командант Митровић Посебних јединица полиције.

Ја сам се са њима сретао, повремено смо се и договарали, информисали, али углавном то нису били редовни састанци. Нису ни ово били редовни састанци. Ми смо требали барем, када су у питању моји унутрашњи сарадници, да се састанемо на том великом колегијуму једном месечно, а са овима из седишта, барем једном недељно, што уопште није била пракса, јер је било, практично, немогуће и наравно, заборавио сам начелника Државне безбедности, Центар Државне безбедности. Са њима сам се сретао од случаја до случаја, у зависности од развоја догађаја, у зависности од онога што се дешавало на терену. Наравно, ништа ту није посебно било планирано, јер нити сам ја био обавезан да идем код њих на састанак, нити су они били обавезни код мене да дођу на састанак, али, наравно, знали смо се, некада смо се видели по више пута дневно, некада се нисмо видели по осам дана, све зависи каква је била ситуација на терену, јер, заборавио сам да кажем, да смо ми негде почетком, не бих могао то да тврдим, ког дана, али негде у почетку смо били у СУП-у, али смо на сирене силазили у подрум, па сам ја одлазио у хотел «Геранду» где сам био смештен, па сам већ имао ове организационе јединице, као што је, не знам, Одсек за везу и имао сам

саобраћајну јединицу полиције који су већ били делимично измештени на одређеним локацијама по граду, па сам њих обилазио.

Дакле, овај, дневно сам мењао ту позицију своју, јер смо, наравно, били уплашени да ћемо бити и ми потказани и почели су да бацају оно, ако се сећате, не знам да ли је било и овде, неке локаторе и тако даље и тако даље, што је за нас било нешто ново и, наравно, стварало одређени страх, одређено неразумевање и тако даље. Да би онда после извесног времена, напустили сви зграду СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било, отприлике, од бомбардовања, те недеље, тих дана?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да тврдим, јер је дежурна служба последња напустила. Значи, дежурна служба која је у саставу полицијског оделења, она је последња напустила, а ми смо сукцесивно, кажем, неко отишао пре, неко касније, али у првих десетак дана, док се нисмо снашли, ту смо се некако вртели око зграде. И ако смо отишли негде, некако смо се враћали. Рецимо, једне прилике сам срео полицајца који иде на посао, од «Геранде» до зграде СУП-а. То је неких можда километар или 700, 800 метара и питао сам га, овај, где иде – иде на посао, да би после петнаестак минута видео га да се враћа. Кажем, колега, што се враћаш тако брзо, каже, доле нема никога, знате. Биле су сирене Центра за обавештавање, дакле, била је, како смо ми звали, узбуна и наравно, сви су напустили зграду. Зграда је остала једноставно необезбеђена, ето и то нам се дешавало, нажалост, морали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру Вашег Секретаријата, поред активног и резервног састава, да ли је постојала и Посебна јединица полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, у оквиру Секретаријата у Призрену, ми смо имали Посебну јединицу полиције, формацијске јачине чете, у чијем саставу је био, мислим један вод из Призрена и један из Ораховца и из Суве Реке. Нисам сигуран, та три, то је сто људи отприлике. Гора није давала, чини ми се да није давала своје људе у формацију, јер су они имали горе то мешовитије становништво, па су имали горе проблема довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир тих Посебних јединица полиције при Секретаријату у Призрену?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Био је Вељко, Вељко, али, не могу сада да се сетим тренутно презимена. Знамо га сви, Вељко, Вељко, Радовановић, Радановић, тако некако, знам га добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, када је он при Секретаријату, он је командир, да ли је тако? Од кога он прима наредбе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Он је командир чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Посебне јединице полиције нису сталног формацијског састава. То је била редовна, како ми зовемо, полиција која по налогу штаба Посебних јединица полиције формирала се у своју јединицу, значи, у свој организациони облик. Иначе, они када нису били у саставу ПЈП, када нису били мобилисани као припадници ПЈП, они су обављали послове и задатке као и сви други полицајци. Иначе, та јединица је била у саставу овог, био је на нивоу Косова један одред Посебних јединица полиције, дакле, то је тај Косовски одред, чија је команда била на том нивоу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било седиште штаба Посебних јединица полиције на Косову?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Приштини? Да ли сте Ви одлазили на неке састанке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам одлазио на састанке у штаб углавном када је долазио министар, покојни министар Влајко, када је долазио овај начелник Ресора, генерал Властимир Ђорђевић или неко други из МУП-а, рецимо да је долазио, па смо онда ми позивани на те састанке, али ту се ишло ретко из тих баш безбедносних разлога, јер и они су, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо, у марту месецу, колико често сте били на тим састанцима у штабу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Све што бих Вам рекао, да ли сам и био, претпостављам да јесам непосредно, а у марту ме питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У марту 1999. године?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не бих могао ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било више пута или?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу уопште да будем прецизан, стварно, ако постоји евиденција, можда сам, требало би да сам био барем једном, знате. Сећам се да смо били, чини ми се, пред бомбардовање да су нас звали и да је био министар доле и тако даље и знам да је био на крају, на крају, а то је негде око, оно када је потписан споразум или требао да се потпише, негде значи око 10. јуна, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким Ви одлазите у штаб? Ко је, уствари, присутан тамо, са ким сте имали састанке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам у штаб углавном ишао сам са својим возачем и људима који су ме у то време обезбеђивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је тај ниво, ко још присуствује тим састанцима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Некада су били само начелници Секретаријата, а некада су били и командант Посебних јединица

полиције, али, углавном, смо били, рецимо када је министар долазио, били смо сви. Значи, и начелник Секретаријата и командант Посебних јединица полиције и руководство, наравно, из штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте Ви примали непосредно задатке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома сте Ви били подређени, коме сте Ви реферисали, сачињавали извештаје?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пазите, на нивоу Министарства, постоји једно Упутство, уствари, постојало је Упутство о информисању и ту нема шта да се наређује. Са Упутством су били упознати сви који су требали да буду упознати. Свака 24 часа када се заврше, значи, отприлике од 00 до 24, дежурна служба на основу сакупљених података доставља тај извештај дежурној служби или, како се звало, Оперативни центар у Министарству унутрашњих послова у седишту и мислим да су слали и штабу МУП-а, како се звао, Републике Србије у Приштини. А ја сам углавном, не примао неке посебне задатке, али најчешће подносио извештај или одговарао на питања када су ме нешто питали министар и Властимир Ђорђевић. Наравно, звали су ме и из штаба некада генерал Лукић, некада његови сарадници, зависи због чега су ме звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, од кога сте Ви лично примали задатке? Кома сте Ви били подређени?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Министру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Министру?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јер ме је он и упутио и потписао ми решење. Наравно, у његовом одсуству, њега је замењивао његов помоћник број 1 – то је Властимир Ђорђевић, који је био уједно и начелник тада Ресора јавне безбедности, како се то звало.

пв Реците?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Сведок је сада рекао штаб и генерал Лукић. Ако би могао само да нам каже, који је то штаб и генерал Лукић, чега штаб и како се зове?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Чини ми се да сам рекао штаб МУП-а Републике Србије у Приштини, у Приштини. Немојте ме сада да будем до краја прецизан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли, добро, наставите.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да ли је ПЈП ту негде убачен или није, не бих могао да кажем. Штаб МУП-а Републике Србије у Приштини, колико се ја сећам. Е сада, да ли је ту било ПЈП, ако је то питање, не могу да будем доследан, дајем могућност да и јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Питање је било само како се зове тај штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете после питање, добро. Реците ми, Ваша полиција, да ли је обављала неке активности ван Секретаријата? Да ли су имали неке оружане активности, како се то одвијало?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Гледајте, полиција Секретаријата у Призрену, тако да кажем, редовна, активна полиција, дакле полиција та која је обављала послове и задатке из надлежности МУП-а према Закону о министарствима, како су и утврђени, углавном су обављали те послове и задатке у градовима и да Вам кажем, ја хоћу ту и да то нагласим, да је Призрен град остао сачуван иза нас. У два, три случаја НАТО снаге су га бомбардовале и то је сва штета која је нанесена Призрену. Дакле, Призрен је остао иза нас у потпуности неоштећен, сачуван, тако да кажем. А имао сам прилике да разговарам са људима који су после прошли кроз Призрен и видели и дивили се како је сачуван. Нисмо имали могућности да се крећемо по селима и по другим местима, јер, практично, ми нисмо владали тереном, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на терену?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Сваки, па, на терену су биле Посебне јединице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали заједничких неких акција са Посебним јединицама полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И била је УЧК и била је и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било заједничких акција Ваше полиције и Посебних јединица полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Веома тешко сада ту да ја дам неки прецизан одговор. У активностима проналажења, хватања и лишавања слободе терористичких група и банди, наравно да смо имали заједничких активности, с тим што су та редовна полиција била у позицији да чува комуникације, да се креће комуникацијама, да дотури храну, ако нису могли сами да дотуре, да пребаце повређене и тако даље, да прихвате задатак, уколико су се нашли сами у позицији тој. Јер, рецимо, патрола је отишла изнад Суве Реке, нападнута, три полицајци су погинула и наравно нису могли да дигну руке, зато што нису ПЈП, него су се бранили до доласка адекватне помоћи и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би командовао на терену када су заједничке акције? Ко је ту онда непосредни командант?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Свако својим јединицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако својим? Значи, ако би Ваша јединица?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ако би командир мој био са својом полицијом, он би командовао својој полицији.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас, имам приговор, председнице. Уопште није било говора о заједничким акцијама на терену. Сведок је

рекао које послове су евентуално могли у редовним задацима полицајци да раде, а не у заједничким акцијама чишћења терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било, ако би било заједничких акција, ко би командовао.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, не, сведок је рекао које послове је полиција могла да одради, а које послове је радила ПЈП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на моје питање, ако би биле заједничке акције, ко би командовао.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ако је било заједничке акције у хватању терориста редовних снага или не, прво то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите господине Ђурђићу, молим Вас, немојте ми више упадати у реч.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Морам да Вам упадам, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте ми упадати, седите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Намећете одговор који не стоји. Из Вашег питања се подразумева да је било заједничко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вам дала реч, седите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ја стављам приговор на Ваше питање које је недозвољено, да је било заједничких акција редовних полицијских снага и ПЈП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите сада.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ме разумели, да ли је тако, када сам Вас питала за акције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Разумео сам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су постојале неке заједничке акције, ко би ту командовао?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Прво, да ли су постојале, не ако су постојале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурђићу, рекла сам да седнете.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Можете, али је питање, да ли су постојале, па ако јесу, ко је командовао.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном, редовна полиција у те акције није упућивана. Значи, ако су биле неке акције на хватању и проналажењу и лишавању слободе терористичких банди, Посебне јединице нису, редовне јединице полиције нису упућиване, дакле, оне су биле на комуникацијама и то, пазите, на главним комуникацијама. Комуникација је и сељачки пут, пртени пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према нама.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Него, говорим о главним путевима, а главни путеви су у Призрену, значи, Призрен граница, Ораховац преко Зрза и Призрен – Сува Река и Призрен, овамо Брезовица, Брезовица и

Урошевац. Значи, говорим само о те четири комуникације, иначе ово друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Интересује нас Сува Река. Да ли је ту било неких активности? Да ли је ту било неких УЧК, ОВК, да ли се ту нешто дешавало, како су Вас информисали, ко Вас је информисао непосредно, да ли начелник, командири, како се одвијала та координација?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном су, рекао сам, информације и извештавања долазила према мени од начелника, углавном усмено када је било и свака 24 часа писменим извештајем. Наравно, нису се чекала 24 часа, пуштале су се у међувремену и депеше. То је тај, такозвани, збирни извештај за 24 часа. Иначе, након сваког догађаја важнијега, у складу са оним Упутством које сам поменуо, долазиле су депеше. Па ме је чак и начелник звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свакодневно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Свакодневно. Пазите, свакодневно – када то говорим, онда морате ме разумети да је то углавном била пракса у оним редовнијим условима до бомбардовања. Када је почело бомбардовање, рекао сам Вам, више ништа није било редовно. Ја нисам био у прилици да видим депешу, знате. Веома често нисмо знали где је ко, да ту будемо јасни, јер ја у почетку нисам ни знао где ми је дежурна служба, јер су се и они изместили на неку локацију тамо, па онда док су сазнали где сам ја и цело време је тако било, јер се ми нисмо враћали у зграду Секретаријата. Дакле, било је, како ја имам обичај да кажем, редовно-ванредно стање. Значи, ако се сретнемо-сретнемо, ако се не сретнемо-нисмо се срели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, од бомбардовања, да ли сте имали значајнију неку информацију, неко обавештење да се дешавало нешто у Сувој Реци, од бомбардовања, од начелника ОУП-а Сува Река? Да ли је било неких дешавања, неких жртава?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рећи ћу Вам. Што се тиче Суве Реке од бомбардовања, једино за мене једна застрашујућа ситуација је била, ја тада и нисам био, чини ми се у Призрену, али знам да ми је јављено, погинуо нам је, да ли директор или доктор Дома здравља, погинуо нам је судија, цела екипа која је ишла на увиђај је одлетела у ваздух. Углавном сам обавештен да су они ишли да врше увиђај и заједно са полицијским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вршио увиђај?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Са полицијским колима. Кажем Вам, комплетна екипа, значи, ишао је неко из СУП-а, сада ја не знам како се звао и ко је ишао, ишао је неко из суда и знам, пошто сам познавао,

једном сам га или два пута срео, да ли је доктор, да ли је директор Дома здравља или је само доктор у Дому здравља, стварно не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било? Да ли је то било у марту месецу, априлу, када би то било?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То је било, ја, овај, не могу да будем ту прецизан, али мислим да је било након почетка бомбардовања, мислим да је било након почетка, али не бих могао да тврдим сто-посто. То је овако за мене било веома тешко, драстично и тако даље и оно што је било пре бомбардовања, једно три, четири полицајца да су у јануару, на дан-два пре мог доласка, изнад Суве Реке изгубили живот од, наравно, УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то би било једино овако значајније да су Вас обавестили из ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вас обавештавали да су била дејства ОВК околу, рецимо, у околини Суве Реке, на путу Рештане, да су биле неке жртве, да ли сте имали такву неку обавест?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Гледајте, ја сам био доле на терену, пуцњава од ујутру до увече, што од НАТО снага, што у тим борбама. И ја сам имао окружење и видео и ја сам, нисам увек био у подруму. И ја сам се кретао, ја сам ишао по Призрену, излазио ван Призрена и тако даље. Чак, чини ми се, да сам једном, али то је било, наравно, пре бомбардовања и био на том Рештанском путу, јер је тај Рештански пут био веома ризичан за патроле које су покушавале да обезбеде проходност. То је пут Сува Река-Ораховац, директна и непосредна и тај Рештански пут, ево сада се сећам, само опет не знам да ли је то било пре бомбардовања или не, сада сам се сетио, ту нам је командант погинуо Аранђеловић, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то командант, чега?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Командант ових, не могу да се сетим, они су имали своје бројеве, тај Одред-1 је био, не могу сада, прошло је времена, немојте тражити од мене. Била су, дакле, два одреда ПЈП из Ниша, ми смо их звали Нишки, оба. Једним је командовао командант Митровић, а другим је командовао командант Аранђеловић и један је био оперативан, значи кретао се, то је овај команданта Митровића. Имао је неки број, не знам који тачно одред, а овај други одред је углавном обезбеђивао територију и тај Аранђеловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то функционисало, каква је улога Ваша и да ли сте уопште имали неку улогу у томе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нека Ваша улога била, рецимо, евентуално, да сарађујете са командантом тих Посебних јединица полиције, рецимо, да ли је нека територија ослобођена, па да ли треба друга јединица да дође да запоседне ту територију?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Они су били на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам схватила, како сте објашњавали тај одред.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Знам, ја нисам имао уопште снага да преузимам територију од њих. Рекао сам Вам да су моје снаге биле у граду, ето тај полицајац што је погинуо је обезбеђивао њихов објекат. Било је још објеката од виталног значаја, зависно од ког нивоа који су обезбеђивани. Обезбеђивали смо своје снаге и своју ратну локацију на којој смо били, а имали смо је доста и углавном те комуникације. То је било све што је радила, наравно, јавни ред и мир, наравно саобраћај и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неку сарадњу са Аранђеловићем, са командантом?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам, како се одвијала та сарадња?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То јутро пре него што је погинуо, навратио је код мене, попио кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Када је он то погинуо?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Преподне је погинуо. Био је код мене, навратио, попио кафу и отишао и кроз 40 минута су јавили да је погинуо. Значи, било је преподне. Претпостављам да је био радни дан, пошто сам ја тада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује нас, ког месеца је погинуо?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да се сетим, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где је погинуо, како је настрадао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Знам. То је негде тај део Суве Реке, Рештане, негде је он ишао са својим возилом и ови су, како ми кажемо, да опростите, «навукли» га на ту мину и одлетео је у ваздух, он и његов возач, тешко повређен. Тачно се сећам, био је он и возач и како смо сарађивали? Па, тако што смо организовали у болници прихват, што смо имали и свог лекара, слали смо да им помогне, мада су и они имали у формацији свог лекара и тако даље. То су ти облици углавном били сарадње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Директно са командантом Аранђеловићем, да ли сте имали неку комуникацију и ако сте имали тих дана, значи, од бомбардовања, каква је била, везано за шта?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном, кажем Вам, то је комуникација овако била да се, овај, ми сретнемо, ако се сретнемо и ништа посебно. Значи, питам га, где је, како је, има ли проблема, пита он мене и тако даље. Иначе, никаквих конкретних нисмо имали облика сарадње, да он каже, сада, еј, дај ми пошаљи твојих тамо десет полицајаца да ми то помогне и тако даље. Тих облика сарадње није ни требало, јер он је био тамо, држао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он уопште био упућен на Вас?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, погледајте, незванично, ми смо били упућени сви на све, јер смо помагали оно што смо могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, конкретно ми одговорите, да ли је он био упућен на Вас?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не. Он је имао своју команду и ја нисам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, зато што нам је овде господин Митровић описивао како се одвијала та комуникација, па је рекао, каже, та комуникација иде, значи, ја, начелник СУП-а је тај који седи у штабу, у штабу у СУП-у и прати стање како се одвија акција на терену и извештава штаб. Не могу ја, јер немам везу, они имају специјал и каже, завршена је акција и онда позове команданта 87. одреда. Зато Вас питам, каква је била та комуникација? Па, каже, командант 87. одреда је подређен команданту Обраду Стевановићу, а упућен је на начелника СУП-а, па ако можете то мало да нам објасните?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како да не. Ја сам углавном пратио то што они раде, па, то је мој терен, па ја сам био заинтересован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, то објасните.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам био један од најзаинтересованијих да то све функционише како треба, дакле, да се оствари задатак са што мање жртава и тако даље и тако даље. Када кажем жртва са свих страна и томе слично. Наравно, они нису имали увек прилику да ступе у контакт са штабом у Приштини. Звали су мене и ако су ме добили, нисам ја увек седео у канцеларији када су они на терену, али сам и седео. Најчешће сам седео, нисам имао где, дакле у некој канцеларији, да ли у СУП-у или тамо на некој другој локацији и, наравно, да сам ја преносио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме би преносили и када би то било? Да ли можете да се сетите такве неке комуникације?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рецимо за март месец?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Могу да се сетим, како не. Рецимо, зову ме из штаба, неко ме зове из штаба, није битно. Најмање ме је звао генерал Лукић као командант, његови сарадници и каже – не можемо да се чујемо са командантом Митровићем, хоћеш да провериш где се налази са снагама. И сада командант Митровић, ја га зовнем и кажем му, он ми да податке где се налази и ја то пренесем, наравно горе или, ово се тачно сећам, значи ово су ме тачно звали – или ме зове из штаба и каже – не можемо да нађемо команданта Митровића, треба са њим да се сретнемо, молим те, покушај да га пронађеш да се сретнемо. Или, рецимо, сећам се и даље – начелник СУП-а Ниш доћи ће да обиђе своје јединице, омогући му да се сретне тамо са полицајцима, са руководством и тако даље. И, наравно, ја сам преко својих сарадника то омогућавао, када сам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како сте га позивали? Да ли је имао неки свој позивни знак или, како сте га ословљавали?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, имао је, вероватно, већ је неко то можда и рекао, ми смо имао радио везу, имали смо ручне радио станице, имали смо своје позивне знаке, како их ми зовемо. Он је био јединица ово брдо код Ниша, тако морам да кажем, овај, «Чегар», «Чегар 1», «Чегар 1».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате још неког «Чегра»?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Знам. Знам и «Чегра 2».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био «Чегар 2»?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Његов заменик је био «Чегар 2», Груја смо га звали, име и презиме нека ми помогну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте познавали још некога?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Гледајте, у тим комуникацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким сте најчешће имали комуникацију?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном, «Чегар 1», «Чегар 2» и наравно са својим. Ми смо били «Шара», то знам добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је у то време господин Митровић изгледао, какву је униформу носио, то када сте имали разговоре и комуникацију, када сте се договарали? Рекли сте да сте имали састанке и код Вас у СУП-у, како је он изгледао? Опишите га у то време, значи, марта месеца, како је он изгледао? Коју униформу, које наоружање је користио?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ево сада ћу тачно да Вам кажем, колико се сећам, имао је најчешће и скоро сам га увек виђао у униформи Посебних јединица полиције. Дакле, он је био старешина тих јединица и носио је ту униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то униформа?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја не могу да се сетим да ли сам га видео у цивилном оделу или у редовној униформи, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то униформа Посебних јединица полиције, како то изгледа?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да будем најједноставнији, шарена. То је униформа Посебних јединица полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви правите разлику какве су то шарене униформе, које боје?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Била је, ја то знам, на крају крајева, невезано за ову коју је он носио, ми смо имали, нека ме исправе, две врсте те шарене униформе за Посебне јединице полиције – једна је била униформа ПЈП за урбане услове, мислим да се тако звала, а једна је била теренска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су то униформе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плаве, зелене, које боје, то Вас питам?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Боје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питамо, Ви знате које су то боје?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам Вас разумео. Мислим да је ова урбана плава, шарена, плава, црно-плава, а да је ова теренска опет шарена на зелено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И сада конкретно Вас питам, у којој униформи га Ви виђате када је на састанцима код Вас?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И у једној и у другој, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега је то зависило?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То морате њега питати. Стварно не знам. Не могу стварно на то питање да Вам одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам, јер ја сам покушао униформу да обучен једно два-три пута ту исту, па су ми рекли да, рекли су ми да не носим униформу. Отишао сам једном у штаб и рекли су ми немој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на тим састанцима је у различитим униформама долазио?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У различитим униформама. Ја не могу, не могу да Вам тврдим, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се сећате.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Сећам се да је била шарена униформа и углавном сам га виђао у униформи. Да ли је била сада плава, то је за мене, уопште није било битно, нисам обраћао пажњу. Не могу сада, било шта да Вам кажем, погрешиху, а немам намеру да погрешим. Значи, чини ми се да је носио и једну и другу. Када је носио ову, када је носио ону, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво оружје, које оружје је имао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да је имао лично наоружање – пиштољ. Који је пиштољ имао, уопште не знам, уопште не знам који је пиштољ имао. Иначе, формацијски је био, «ЦЗ-99» и ја сам га дужио, као лично наоружање. Ја сам имао хеклер задужен са њим сам био. Да ли је он имао хеклер или је имао пушку аутоматску, стварно не могу да тврдим. Јер, он, углавном када смо се сретали, то је углавном било у граду, у некој просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, када се сретнете са њим, када се сретнете?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, није носио пушку када је долазио код мене, мислим, ја се њега веома ретко сећам са пушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на глави шта је носио?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, носили су ону, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не шта су носили, него када га Ви сретнете, како га сретнете?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У граду је углавном био гологлав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гологлав у граду?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Дабоме, када сам га ја сретао, ја не знам да сам се са њим срео ван града, нека он каже, али, ево, ја стварно не знам. Мислим да смо се срили када је пуковник Скакавац, начелник СУП-а Ниша долазио да их једном обиђе негде на путу према Сувој Реци смо се срили, али то је ваљда било, и то је било за време бомбардовања, али не знам тачно када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто кажете тада када сте га сретали у граду, да је био гологлав, реците ми, како је био подшишан?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном је био уредно ошишан, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи по тим полицијским нормама, како је он то био уредно подшишан?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Значи да му коса није падала ни на делове униформе, ни на уши, ето то је полицијско шишање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки назив, како треба да се ошиша или не?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То је по Правилнику о понашању и међусобним односима, да коса полицајца униформисаног не сме да пада на делове униформе и уши. То је прописано тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли је могао Вама нешто командант Митровић да нареди?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Није могао да ми нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам био обавезан уопште да га послушам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на бомбардовање касарне. Кажете, првих дана, не можете да се сетите када би то било, реците ми, да ли сте Ви предузели нешто, пошто је касарна бомбардована, тај објект полицијски је бомбардован, да ли сте Ви нешто предузели да се збрину та лица? Где сте били у моменту када Вам је јављено да је бомбардована касарна?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам где сам био, јер стварно не могу да се сетим. Знам да нисам био на лицу места, знам да нисам био на увиђају, што је нелогично по садашњем мом размишљању, јер су погинула два полицајца. Ја сам требао ту да будем. Претпостављам да сам упутио своје најближе сараднике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би то био, да ли се сећате кога сте упутили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да тврдим, али само претпостављам. Значи највероватније је био Ђуричић Милан, начелник Одељења полиције или мој заменик Вукобрад Милош или начелник криминалистичке полиције Петровић Милан. Дакле, то су ми три начелника, непосредни моји сарадници који су и руководили тим службама, практично и тако даље. Они су у одсуству мене и замењивали ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су могли да, претпостављате да сте њима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Обзиром да ја нисам ишао, а требао сам да изађем, јер бих, значи неки разлог био зашто ја нисам могао да изађем, претпостављам да су онда они ишли, јер немогуће да ја нисам изашао, а ја нисам изашао сигурно, то знам, јер бих се сетио. То није неки безвезни догађај и онда ми је логично да неко од њих мора да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Миљковић Милутин?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Миљковић Милутин је инспектор, официр, боље речено, Одељења полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто га нисте споменули, сада сте можда, евентуално и њега одредили, Миљковић Милутин када је био саслушан овде, он је рекао да је задатак да оде до касарне, добио од начелника и начелника полиције. Да ли се сећате тога, чисто да Вас подсетим, да ли у том смислу можете да се сетите?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Миљковић Милутин је официр, извршилац. Можда сам га срео па му рекао, али, не верујем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, он каже, он је отишао са својим колегом Савић Зораном и да је отишао до касарне по Вашој наредби?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не искључујем могућност, не могу да се сетим, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су Вам нешто реферисали ти људи који су били на лицу места? Да ли имате Ви извештај о томе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пазите, ја се сећам шта је затечено тамо, значи да ми је неко реферисао. Друго, све се то одвијало и преко радио везе. Дакле, ја сам био у прилици да то вероватно слушам. Да ли сам ја то слушао преко радио везе, али је и поред тога што сам слушао, значи ови моји сарадници ако су били, морали су да ме информишу. Оно што ја знам, знам да је то било у вечерњим часовима. Рекао сам ко је изгубио живот. Сећам се да су они били, практично је зграда или део зграде, ја је нисам видео, се срушио или сручио на те људе и мислим да то вече није ни вршен увиђај из тих разлога што се није могло доћи до тих лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када мислите да је вршен увиђај?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Првог наредног радног дана, значи, сутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били нешто ангажовани око помоћи, око евентуално набављања дизалица?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И ту не могу бити искључив до краја. Ако се добро сећам, мислим да смо, тако да се изразим, јурили неке машине, да ли код војске, да ли код неке грађевинске фирме. Неко ме звао да помогнем. Није се могло доћи до лешева и требало их је ослободити због сахране, због обдукције, свега другог и мислим да се ту изгубило доста времена, да војска, да, војска већ, то је био почетак бомбардовања, војска горе није била. Њихова средства горе нису била, јер смо ми обично користили, када нам запрече путеве, јер терористичке банде су веома често преко ноћи нагртале камење, рушиле трупце и правиле запрече због заседа полицији и то су биле огромне количине и камена и трупаца. Тада смо углавном ми користили те машине у виду булдожера, али је слично од војске, од војске.

Чак се сећам био је, помозите ми рећи, да ли ћу се правилно изразити и Шифер, да ли је Шифер. Он је негде доле био у Призрену и знам да негде пут када је требао да иде према Гори, односно не према Гори, него према Брезовици, да се враћа, да је зарушен тунел и да ту неко од војске је чистио тај тунел и погинуо, рецимо тога се сада тренутно сећам, шифер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сећате, да ли сте поводом тог догађаја у касарни имали разговор са Митровићем? Да ли сте га чули, да ли сте га видели тих дана поводом тог догађаја?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Гледајте, овај, било би логично и да смо се видели и да смо се чули. Пре јесмо него нисмо, јер је погинуо његов полицајац, погинуо мој полицајац, односно полицајац из СУП-а Призрена. Проблем је, увиђај је вршила полиција и судство из грађанства, јер је у питању наш објекат. Дакле, није војска, они нису ни били наравно заинтересовани. Можда се он сећа, ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нам је оптужени Митровић и рекао да је одмах дошао сутрадан након што је касарна бомбардована и да је чак и свратио до СУП-а, измештеног СУП-а? У то време, ваљда је код хотела, то је «Теранда», да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном, «Теранда», да, углавном је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате његовог доласка?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном је Митровић, командант Митровић долазио код мене. Ја сам веома ретко ишао код њега. Чешће сам ишао или пар пута оно до бомбардовања, када је он био у касарни, када је могло да се оде, увече када он заврши те своје задатке, па се видимо на 15 минута или пола сата и тако даље.

Да ли је долазио, ја стварно не могу бити искључив. Не могу да будем искључив, кажем, могуће је, погинула су два полицајца, ишло је како је ишло око лешева. Чини ми се да сам ја некога мољакао око тих машина да се ослободи то, јер је већ почела ту паника. Знате, слаба организација негативно утиче, пре свега на полицију и тако даље. Испашће да, ето, нисмо у стању да ослободимо. Ту сам, чини ми се, помагао. Да ли смо се видели у «Теранди», ја сам у «Теранди» једно време боравио и на ратној локацији и био сам смештен. Ту сам и живео, спавао сам у «Теранди». То ми је био редован смештај, али сам се измештао, оно често сам ту долазио и све је то ту, да Вам кажем било. Ја сам користио и «Путник», неку агенцију у некој стамбеној згради, рачунајући, то је ту прекопута, не би требало да гађају, то је зграда од не знам колико спратова.

Онда сам, Градски водовод смо једно време користили и да ме не питате, мислим, ишли смо где смо умели и знали. Кажем Вам, ја сам дневно по десетак локација знао да променим, јер сам их имао, односно били су ми тамо запослени људи из СУП-а. У «Путнику» смо имали, тамо рецимо, јединицу, овај, службу која је бринула да људи једу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли сте уопште имали неки састанак у вези измештања полицијске станице ОУП-а Сува Река? Да ли сте уопште неку инструкцију дали како треба да се понашају у време објављивања ратног стања? Да ли су дали нека посебна упутства, како треба да се понашају?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да је на ту тему званично или дошла нека депеша, да ли из штаба или МУП-а, али након бомбардовања зграде Ђаковица, а када је то било, стварно не знам, било је исто тако негде у почетку, а до тада, а ми смо се незванично сналазили како је ко умео и знао.

Међутим, могуће да сам ја имао састанак непосредно пред бомбардовање, јер би било логично ако сам ишао у Приштину, ако је долазио министар или не знам начелник ресора, да сам ја морао да сазовем те сараднике, начелнике и да им пренесем то што сам ја добио од задатака и вероватно да им је речено. Не могу да се сетим и не могу да будем искључив, не желим да погрешим. Значи, да кажем тачно дана тога и тога, на ту тему сам одржао састанак, не знам. На крају крајева, вођени су записници о тим састанцима, када је за то било услова. Међутим, ја од тога немам ништа. Ми смо увек на састанку када је било могућности, имали аналитичара, човека из Одељења за аналитику и информатику који је бележио шта разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, тих дана, значи од бомбардовања, да ли сте уопште извештавали или начелника ОУП-а Сува Река или командира Суве Реке да ће бити неке акције полицијске, војне у околини Суве Реке? Да ли сте нешто говорили о томе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја знам, на ово питање не могу да Вам одговорим, јер се не сећам, не знам. Знам за једну акцију која је озбиљније припремана исто тако почетком, почетком тог бомбардовања, да ли дан, два, три или пет раније или касније. Огроман број УЧК по информацијама и нашим сазнањима био је лоциран у том троуглу Призрен-Ораховац-Малишево-Сува Река. Ја сада не знам који је то био број, али је био огроман број. Ту су они са тих подручја су нападали војску, нападали полицију, нападали цивиле, нападали лојалне Албанце, јер је тих дана, не знам да ли се колеге сећају, тако да кажем, отет или киднапован Албанац, радник СУП-а Призрен, јер он је ту негде и

становао и да ли је на путу до куће или од куће до посла, сада немојте то од мене тражити, је киднапован. Чак мислим да се зове Омер или тако нешто, није ни битно, углавном је био овако, радио је код нас. Раније је био референт за оружје, не знам шта је радио касније, у то време, али је радио и киднапован је. Дакле, киднапован је од тих УЧК снага.

И тада је требало због најаве и НАТО снага да ће из правца Албаније ући, ослободити се тог дела који сам поменуо, јер би наше снаге и војне и полицијске и становништво се нашло у једној веома тешкој ситуацији. Значи, ако крену НАТО снаге, а оне су већ биле, отприлике, ту на граници, у Албанији и одавде огроман број, кажем не знам по проценама, вероватно тада се и знала нека процена колико је било припадника УЧК, из тих разлога је организована акција.

Ту су биле Посебне јединице полиције, не само Нишка, молим Вас то, не само Нишке, ови одреди, не само Косовска, него ту су практично биле ангажоване све Посебне јединице полиције или највећи број. Ја нисам имао увида у тај план, нити ми је био достављен и наравно војска. Е сада, где је ко имао ту, какву улогу и распоред, ја стварно, оперативни план нисам имао и не могу ни да се сетим, једноставно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли сте послали некога на испомоћ у ОУП Сува Река?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да помогне начелнику у обављању неких послова?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесмо, малопре сте споменули Миљковић, како му је сада већ име, али то је тај Миљковић, официр из Одељења полиције и колега Прелевић исто официр из Одељења полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте њега упутили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Он је упућен у Ораховац, а Миљковић је упућен у Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би то било, када сте их упутили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу исто да будем прецизан, да ли је било пре бомбардовања, после бомбардовања, стварно не могу, не могу, ја се извињавам, али не могу, не могу да кажем, углавном су били упућени. Били су упућени, задатак им је био да мало помогну горе и начелнику и командиру и да помогну мало и политичким структурама, јер нам је веома било битно да те политичке локалне структуре буду стабилне, што каже, не таласају и не стварају нам и они проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта да помогну, можете конкретно да нам кажете, шта би они требали то да помогну? Конкретно Миљковић, шта је требало да помогне начелнику ОУП-а Сува Река, у ком смислу, да ли

морате да дате неке смернице ако кажете, да се упућује да би припомогао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би он то требало да помогне?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно, да, пре свега, пропрати рад те јединице полиције, да се укључи у планирање рада те јединице полиције, да одржава контакте заједно са начелником, са представницима локалне самоуправе, да, пошто је упућен, буде много чешће ту него начелник, јер начелник је, ја мислим да је начелник из Суве Реке, из Ораховца, Витошевић, Витошевић. И он је човек морао неки пут да оде кући, није могао да нон-стоп буде и тако даље. Значи, то су његови били, углавном задаци, не његови, него и његови и Прелевић Ђорђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је то функција, на којој функцији је био?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Они су били, али нису то биле функције ни радна места. Они су и даље остали на својим радним местима, дакле, нису упућени решењем. Они су били нека врста координатора између тих јединица полиције и, наравно, овамо Одељења полиције и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамо све функционисало?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, рекао сам, све је функционисало нередовно или редовно-ванредно. Па, верујте да сам се ја плашио да ће, што морам и могу сада да кажем, један број полиције одбити задатак и шта да радим. То није био задатак старешине. Да ли је то могао сам тамо командир са њима да договори. Како је могла полиција да реагује када су тројица или четворица из патроле изгинули на Вису изнад зграде Суве Реке. Хоћете да Вам кажем да је та јединица напустила два дана раније подручје Призрена и отишла, без мог знања. Дакле, рекао сам Вам, редовно-ванредно је било, односно ништа није било редовно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било кључно да га Ви упутите да помогне начелнику?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да управо помогне да не дођемо у такву неку могућу ситуацију и уопште да се јединица понаша, наравно, по распореду да се ради, да се дневно врши планирање, да се обезбеђују тамо објекти. Имали смо ми тамо и објекта веома важних и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у време бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Имали смо пунктове, рецимо, сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Имали смо неке пунктове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обезбеђен путни правац?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном кроз те неке пунктове смо обезбеђивали и покретним патролама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где су били ти пунктови, конкретно за Суву Реку?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нема шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте дали наредбу када да се измести полицијска станица?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се тога?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не сећам се. Могуће је, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте имали Ресор Државне безбедности при СУП-у?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то, хоћете мало да нам опишете, како се одвијала та комуникација? Да ли сте имали уопште неких додирних тачака, да ли сте имали састанке? Додуше, споменули сте да сте имали састанке са начелником, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам да сам, видите, у оно време пре бомбардовања, ја сам донекле и могао да планирам састанке и мој је став био да обавестим начелника Центра Државне безбедности, команданта Митра, па неки пут и тога команданта Божу Делића да држим састанак, колегијум, да могу да дођу. Дакле, обавештавао сам их и могу да Вам кажем да су и долазили. Дакле, ту су слушали оно што смо ми причали и, наравно, и они су се укључивали са аспекта својих послова, да нас понешто информишу, оно што су сматрали да треба.

Ресор Државне безбедности је сам засебан ресор, дакле, према мени није имао никаквих обавеза, ни ја према њима. Али, ако би мени начелник Милош, треба ноћас са мојим људима да оду тројица твојих људи у улицу, не знам коју, да приведемо Јанка Јанковића, да нам помогнете, ја сам рекао начелнику Одељења полиције као, помогни им, види то тамо да се одради. Или су знали на тим састанцима, а и мимо састанака, да ме зовне телефоном или да сиђе. Он је био изнад мене у канцеларији када смо били у СУП-у, кажем Милошу, поуздано знамо да се ту врши обука УЧК, види тамо да знаш да ти не наиђу људи, да се не направи хаос и тако даље и тако даље. Наравно, те су информације ишле и горе, па су се вероватно на основу и таквих података, касније планирале одређене акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми Нишавића, да ли познајете, Нишавић Милорада?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам за Нишавића чуо, то је радник Државне безбедности. Претпостављам да смо се виђали, али не могу да будем искључив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не знате, не можете да се сетите ни како је изгледао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу, не могу да се сетим стварно, ем је протекло времена. Заборавио сам ако сам, мислим да смо се сретали, ја и не знам да ли је он био баш у седишту, јер ако је ово значајно, Центар Државне безбедности је имао седиште у Призрену. Имао је своје неко одељење или боље речено испоставу, да не улазим ја у организацију, јер је вероватно не знам добро, и у Ђаковици и мислим у Пећи. Е сада да ли је имао своје оперативце и по ОУП-има, мислим да јесте, мислим да јесте, али да ја сада то не тврдим, јер стварно то може да се утврди једноставно. Сада се и не сећам добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте уопште чули, да ли Вам је јављено из ОУП-а Сува Река да је пронађен неки локатор у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јављено ми је сто пута да су пронађени локатори на подручју СУП-а Призрен. Сува Река је за мене СУП Призрен, тако да не могу уопште да будем прецизан где су налажени, али знам да их је налажено, знам чак и да сам, чини ми се и доносили нешто и тако даље. У почетку то нисмо знали шта је, па касније ето назвали смо, односно названо је локатори и тако даље. Више је било информација, оно док сам био у позицији да слушам радио везу, те нађено онде локатор, те нађено онде, дакле, било је више случајева. Друго, то за мене уопште није било посебно интересантно, нађен локатор и шта, склоните га тамо и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сазнање, да ли су тих дана, значи од бомбардовања, да ли је било неко лице приведено при ОУП-у Сува Река? Да ли сте таква нека сазнања имали и шта би радили, рецимо, да лице приведу, како би то функционисало? Да ли би проследили даље Вама, као СУП-у Призрен или како, шта би се радило, да ли уопште имате такве неке информације?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја морам да овде подвучем да сам обављао послове начелника СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, зато Вас питам, да ли Ви случајно нешто знате.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: До тог нивоа ја уопште нисам био у позицији да дођем. Једино да сам ја сада наишао у неком пролазу, па то чуо, па се укључио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас уопште, да ли имате сазнање?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли познајете оптуженог Чукарић Слађана?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Исто као за Нишавића. То је, можда сам га видео. Он мене вероватно зна, али сада да га овде ставите испред, ја га вероватно не бих препознао. Мислим, можда грешим, пре свега, мало имам проблема. Ја то морам овде рећи да би било веродостојније, са памћењем тих имена. Ја ипак имам 50 и нешто година, али ако нешто има, нека он каже. Мислим, ја стварно не могу да тврдим, могуће је, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и када чули за страдаље породице Бериша у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: За страдаље породице Бериша најпре сам нешто чуо, мислим да је почело суђење Хаг и тако даље. Међутим, да Вам кажем поштено, ништа посебно ја ту нисам разумео, нити сам се интересовао да разумем, све до момента када се кроз СУП, кроз МУП, тако да кажем, јер сам ја радио још увек, пронела вест да је командант Митровић лишен слободе. Дакле, тада сам све то почео да схватам озбиљније и тако даље. Дакле, не могу да кажем да нисам чуо пре тог момента, односно пре лишења слободе за тај случај. Чуо сам, да ли је то било на телевизији, да ли је било из Хага, немојте ме то питати, јер стварно не могу да будем ту јасан, али када сам, пронела се вест да је командант Митровић ухапшен и још неке колеге, онда сам мало почео и ја да се интересујем, пре свега, из разлога што сам ја радио у то време доле на том радном, одговорном радном месту и на крају крајева, то су моје колеге, пре свега Митровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тих дана ниште нисте чули о тим жртвама, тих дана, значи од бомбардовања или касније непосредно, ништа нисте чули о страдањима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, верујте да ја никаквих информација ни званичних, колико се ја сећам, ни незваничних у вези са том породицом, ево и сада не знам како је, сада сам чуо од Вас како је презиме. Знам да је у питању велика породица. Сада сам читао наравно и новине, око овог суђења, али никаквих, дакле, ни званичних ни других података о том догађају, ја за време мог боравка у Призрену, ни касније до ових момената које сам поменуо, нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто у вези исељавања Албанаца из Суве Реке? Да ли такво неко сазнање имате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Немојте ме питати за Суву Реку и друго, ја не знам како то Ви сада стручно зовете, да ли је то исељавање. Ја знам колоне Албанаца, грађана, да је било деце, жена, стараца и

младих, дакле, грађана који су ишли према албанској граници и кроз Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то почело?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И то је било ту почетком бомбардовања. Сада ја све на тај почетак, али отприлике да је то тако и било. Не могу да се сетим датума, али најпре су почеле колоне да долазе из правца горе Суве Реке, значи одозго од, према Сувој Реци и од Малишева према Ораховцу, да би на крају, наравно, један број грађана Призрена се прикључио тим колонама и отишли за Албанију. То су биле огромне колоне са тракторима, камионима, пешице, стари, млади и тако даље. Ја морам да Вам кажем да сам имао прилику једном и да разговарам са тим људима. Негде сам изашао и видео ту колону и питао сам их отворено – ко вас тера, због чега идете. Највећи број је ћутао, једноставно, да ли су се правили да не разумеју српски или нису хтели да комуницирају. Један део је одговарао због бомбардовања.

Друго, мени је то, отприлике, донекле, они су специфична, спрецифичан народ, знате, дисциплинован. Ако њихов старешина, тако условно да кажем или њихов неки ауторитет каже идемо у Дрим, онда идемо сви у Дрим. Нема нико да пређе Дрим, знате, они су такви. Ја сам био 1991. године, само да потврдим ово што причам, када је полиција напуштала. Имам и данас добрих другара који су са мном завршили школу и радио на Косову, Албанци и када сам их питао зашто напуштате, углавном је коментар – не питај нас, морамо, наређено. Имао сам, чак се и сећам једног официра веома интелигентног, Адем Шаља, био је на функцији помоћника начелника СУП-а, који се клео да неће да напусти полицију и једног дана је дошао и каже Милошу, и ја напуштам – зашто – синоћ ми дошло њих 50 у кућу да ми честитају што сам напустио и ја нисам имао куд, него сам морао да кажем да јесам, иако нисам. Па смо му давали годишњи одмор, па га упућивали, пошто је завршио Војну академију, да буде предавач у Каменици, у средњој школи, мислим омогућавали, предлагали му да замолимо старешину, у то време ја нисам био на тој функцији и тако даље. Био сам извршилац.

Све је то, наравно, пропало, тако да и те колоне, ако је интересантно, ја сам једне прилике био на неком састанку у Ђаковици и враћао сам се, да ли је било три или четири полицајца, возач мој и три, четири полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите у то време?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време говорите?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, да, када је бомбардовање, то је било у време бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нас конкретно интересује овај случај око Суве Реке.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Е па добро, онда, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Хтео сам да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате још неко сазнање везано за Суву Реку?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислите за неке инциденте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам, ја сам поменуо раније ову екипу, увиђајну екипу која је одлетела у ваздух, изгинули људи, где је био доктор Дома здравља, да ли директор, да ли само доктор, да је био судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је једино чега се сећате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И колеге које су ишле на увиђај. То је овако исто за мене био један инцидент који сам ето ја регистровао, који је и званично, обавештен сам, дакле, неко ме је звао и обавестио ме шта се десило. Тачно се сећам да је то било преподне и тачно се сећам да сам био у Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте нам објаснили. Добро, питања, изволите? Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Поштовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени је ово било интересантно када сте рекли да сте упутили Миљковића и овог другог човека, Миљковића из разлога да би помогли политичким структурама да не «таласају», тако сте рекли, па Вас ја питам, на које политичке структуре мислите у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, мислим на руководство општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они нешто «таласали»?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, веома често или да не кажем често, не сећам се, да ли је то баш било тако често, ја сам се сретао са политичким структурама Призренског округа, између осталог, и са руководством општине Сува Река и у тим разговорима могао сам да осетим понеко незадовољство, понеку реакцију. Оно што је било веома у то време процењено опасним, да то руководство напусти, што се мени десило. Председник општине Призрен, ми смо га звали Чанче, извињавам се, човеку не знам сада право име и презиме, прошло време, условно речено побегао, па сам ја морао, нека ме чује, па сам морао да обавестим и ове људе, штаб и они су га вратили. Нисам ја то радио. Ја сам само обавестио шта се дешавало. Мислим, отишао и није се вратио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зову ти људи, те политичке структуре?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Немојте то од мене тражити. Ја сам био три, четири месеца, са њима се ретко сретао и стварно овог момента не бих могао. Рецимо знам да је у Призрену био тај Чанче председник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте, питам Вас за Суву Реку?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је по функцији била та политичка структура, председник општине или шта?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не разумем, шта је била?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је по функцији тај био кога сте Ви требали да одвратите да не «таласају», да не побегну?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам ја имао конкретан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је уопштено говорио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не, није уопштено, врло је конкретно, да је разговарао са политичким структурама, неким људима, па је стекао утисак да је то и то, па ја сада питам, ко су ти људи који су Вам оставили утисак?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам једне прилике целом руководству по њиховом захтеву морао да их известим у згради Скупштине општине о њиховој безбедности. Они су то од мене тражили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Причате за Суву Реку?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Причам за округ Призрен, коме припада и Сува Река.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам за Суву Реку, са ким сте Ви из Суве Реке разговарали, па сте стекли утисак да то нешто није у реду?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пазите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Молим Вас, председнице, мислим да је сведок прецизно рекао да је био на састанку са политичким структурама округа Призрен, а сада тужилац импутира састанак са политичким структурама Суве Реке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он поставља питање, да ли је са неким структурама у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, нисам био, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Није разговарао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако нисте ни са ким из Суве Реке разговарали, зашто сте послали у Суву Реку некога да разговара са политичким, што себи нисте послали у Призрен некога ко ће са Вама?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ево сада ћу да Вам кажем. На том састанку који је трајао два, три сата, ја се сада не сећам, нисам само ја причао, него су причали и остали, из цивилне заштите, из територијалне одбране, неки представници Извршног савета или Одбора, како се зове доле, неки представници општина, знате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи, то упућивање је било после тог састанка?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу то да прецизирам, стварно не могу, ја се извињавам, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте прво упутили, па имали састанак на коме сте чули да је опасно, или сте прво имали састанак па после послали некога?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Логично би било да је састанак био пре тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Логично, наравно.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Али не могу да тврдим, не смем да тврдим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је то што сте Ви чули на том састанку, па је повећало ту опасност по безбедност људи у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, рецимо, причало се да немамо довољно снага и да ће највероватније, јер су били на ивици града УЧК, ући и угрозити српско становништво.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био неки посебан разлог што су јединице УЧК баш биле ту на граници Суве Реке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја стварно не знам. Њих је било свуда, али су, пазите да Вам кажем, ако нисте били у Сувој Реци, терен до зграде Суве Реке је такав да може да се приђе, јер је зграда ОУП-а Суве Реке баш негде на изласку према Приштини са десне стране. Одатле отприлике иде неки брисан простор, па онда иде неко растиње и тако даље и тако даље, тако да су они, па пришли су у Призрен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви врло добро знате шта Вас ја питам, а питам Вас следеће, ево сви да чују да буде јасно, питам Вас, обзиром да је тамо полиција убила 48 људи, да ли је претила освета УЧК?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Молим Вас, судија, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, господине Војиновићу, када Вам дам дозволу онда ћете одговорити. Тако питање је недозвољено, јер он не зна уопште, тих дана није знао да је толико људи убијено, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чија је идеја била да се ти људи упуте, Ваша или неког другог?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, молим вас, молим вас, нећемо тако. Изволите даље питања.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да тврдим, да прецизирам, можда сам и ја, можда су и остали сарадници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Најпре, рецимо можда начелник Одељења полиције чији је Миљковић и био официр.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али ја питам, чија је идеја била да се он упути?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, каже, можда.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам Вам рекао, можда сам и ја, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је Ваш, да сте Ви били, тако сте рекли, по функцији један од најзаинтересованијих да све функционише на територији Призрена. Па, да ли је све функционисало 26., 25., 27. марта на територији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Као и 23. и 24. и 28. и 29. Не могу стварно на оваква питања да одговарам, јер ја не могу да тврдим ни једно ни друго, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је то све функционисало, како онда разумете реченицу, није штета што ћемо да погинемо, него је штета што нећемо знати од кога смо погинули. Е сада Вас ја питам, на кога сте мислили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: На себе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, добро, Ви ћете да погинете, него ко је тај од кога нећете знати да ћете погинути?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Лепо сам Вам набројао, ја сам хтео да Вам на неки начин покушам, видим да нисам успео, дочарам слику, колико је било наоружаних људи на једном месту, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте све објаснили, то сте све објаснили и које јединице, и од кога Вам је све претила опасност, све сте то објаснили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да Вам је претила опасност и од јединица које су биле у саставу, да кажем, на српској страни, када сте све то изређали?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, рачунао сам да они ме неће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, на кога сте мислили? Ево реченица – није штета што ћемо да погинемо, него је штета што нећемо знати од кога смо погинули, а пре тога причате да су били и из Војводине, из Ниша и посебни и непосебни и овакви и онакви, и војни и невојни, па Вас то питам?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Сада ћу Вам рећи. Три сата ноћу, ја шетам кроз Призрен и Ђуричић Милан, мој први сарадник. Поред нас пролазе много наоружаних људи. Е тада сам то мислио, тај који је год био наоружан, откуд сам знао шта може да се деси.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тај био УЧК?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам струје нисмо имали, пролазе људи наоружани, сенке видим, сами нас двојица. Могли су бити и УЧК, ја нисам био у позицији да их препознам. Али то ми је наметнуло такво размишљање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да су Вас звали министар Влајко, не знам његов заменик Властимир Ђорђевић.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Помоћник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помоћник, јесу ли Вас икада звали везано за неко закопавање или неко откопавање лешева?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пре свега, ми смо знали шта треба да се ради по закону, уколико се неки догађај дешава на терену, дакле, није морао министар да ме зове да, ако се нађе неки леш, се уради или изврши, односно обави увиђај. То нисам ни ја никоме говорио. Била је криминалистичка полиција, била су дежурства, били су спискови дежурних судија и то се одвијало у оквиру безбедносне ситуације. Ево, чак су ишли у Сувој Реци на увиђај и изгубили живот. Наравно, претпостављам да на све увиђаје нису могли ни да оду. То је само моја претпоставка. До мене то није долазило, јер ја сам имао начелника криминалистичке полиције који је делимично био задужен за ту област криминала, сарадњу са судом, Тужилаштвом и тако даље. Дакле, ја бих се укључивао само ако би било неких проблема да неће или не знам шта, али то до мене није долазило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте ми одговорили. Да ли су Вас звали или Вас нису звали, ова двојица?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Никада Вас нико није звао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја колико се сећам, нису ме звали, не могу сада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, можда су Вас и звали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже, колико се сећам, нису ме звали.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, не, ја не могу на то питање да Вам дам позитиван одговор, јер стварно не знам, мислим, погрешиху.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могуће да на територији Призрена буде сахрањено 48 или 30 или 50 људи, а да Ви о томе немате никаква сазнања?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Шта ме конкретно питате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас, да ли знате да је ових 48 људи превезено из Суве Реке, сахрањено на Стрелишту у Призрену?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Председнице, молим Вас, не може то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, немојте одговарати.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Морате ми вероватни да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Војиновићу, немојте одговарати, то сте већ рекли на самом почетку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По функцији коју обављате, ја Вам не верујем, не верујем Вам. Када сте Ви отишли у пензију?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја не бих о тим питањима, то су моја приватна питања, веома су непријатна. Ја сам отишао под специфичним околностима које нису предмет расправе и замолио бих Вас да ме ту не питате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине, ја не питам зашто, питам, када?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То проверите у мој досијеу персоналном у МУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, то је његова приватна ствар, ако не жели да одговори, немојте одговарати ако не желите да одговарате.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То је прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте упозорили да не сме, да не мора да одговара на питања која би га изложила личној срамоти или кривичном гоњењу. Па, да ли је ово питање које је везано за кривично гоњење?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ово је срамота, велика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његова приватна ствар, молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ако је срамота, а Ви сте у праву, зашто нам не кажете онда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, тужиоче, немојте упорно сада постављати.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Хајдемо у кафану, па ћу Вам испричати. Ја ћу платити пиће, ако Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Војиновићу, не можемо тако разговарати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме службено, приватно ме не интересује.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Немојте, молим Вас, да ме нападате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете одговорити на питање, то је Ваша приватна ствар.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Можда ће ме вратити следећа гарнитура.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Или хајде овако.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тада када је било суђење у Хагу, када сте чули први пут да се нешто десило у Сувој Реци, 26., 25., да ли сте били на послу тада?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била нека обавеза да полицајци гледају телевизију, суђење Милошевићу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: До мене то није долазило.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ:Ово је лакрдија како се понаша тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, не можете тако питања да постављате, молим Вас.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ:Ово треба оде у Скупштину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте уопште коментарисати. Тужиоче, каква су то питања, стварно, каква је обавеза полицајца да гледају ТВ програм, молим Вас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што је он седми полицајац овде из руководеће структуре везано за Призрен, Суву Реку који је о овом догађају сазнао са суђења Милошевићу. Питам зато, да ли је била дакле обавеза да се то гледа?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Зашто Ви мислите да би неко морао да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, седите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Зашто Ви мислите да би неко морао да зна, ако ти тврдиш да је организовано, па докажи, дај доказ за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђурђићу, ја сам Вам рекла да се не јављате више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Око овога увиђаја, око бомбардовања касарне, Ви сте рекли да не знате, па се само интересује, како су пребачени ти повређени, да ли су пребачени у неку болницу и како, повређена су два полицајца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање, како су они пребачени?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислите у призренску болницу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знам у коју су пребачени, да ли су пребачени из касарне у болницу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У Призрену је била једна стручна екипа хирурга из Ниша која је углавном у таквим случајевима помагала. Претпостављам, не претпостављам, него ти повређени нигде нису могли бити пребачени, него у Призрен, где су они, практично, одрађивали тријажу. Ја и не знам да ли су ишли за Ниш или можда у Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас, да ли имате сазнање где?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То сам питао, да ли знате да ли су пребачени за Ниш или за Београд?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је хеликоптер неки ишао сутрадан или то вече, да ли је ишао да пребаци неке повређене из Призрена?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мени се, не могу да тврдим, мада не могу да прећутим, јер и не смем, на крају крајева, чини ми се да је војска нешто организовала, али немојте ме око тих ствари, стварно то све није до мене, да је нека врста логистике којом су се бавили други људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оно што знате, само оно што Ви имате сазнања.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Али, чини ми се да је војска, чак су имали неке аутобусе импровизоване где се могло да се лежи, са оним креветима. Чини ми се да је овај један дечко био озбиљније повређен и да војска, да ли је хеликоптер, углавном полицијски хеликоптер, није био како је задњи онај оборен доле, а да ли је војска, не могу да будем до краја јасан. Чини ми се да је нешто било, али.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде је овај сведок Миљковић, он је рекао да је он тамо отишао, између осталог, што је у перспективи требао да замени начелника. Да ли Вам је то нешто познато, начелника из Суве Реке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То је била могућност сви да будемо замењени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него, да ли сте га Ви тамо послали?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Шта је он мислио.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте га послали са том намером, евентуално да замени овога, он је тако нешто рекао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, наравно да се било шта десило неприродно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ако се неприродно деси, него, унапред?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Он би био преузео, а.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Унапред када је отишао, да ли је отишао можда и са том намером?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу сада. Тамо је био и начелник и командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Миљковић.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тако изјавио, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, могуће, да Вам кажем, могуће да је неко са њим разговарао, можда сам и ја. Ја се тог сећам да смо ми послали њих тамо да мало помогну. Нису они тамо били стално, они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не разумете питање. Да ли је уопште упућен са том намером да евентуално замени начелника?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, да.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Постојала је могућност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постојала је?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене не интересује то, то је рекао, него, због чега то, због чега није одговарао тај ранији начелник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, објаснио је више пута.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, гледајте, тај начелник, ја сам рекао, да је из Ораховца.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте на то питање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим да нема нешто конкретно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није ништа конкретно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је био шеф Ресора Државне безбедности у Призрену?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Био је, шеф Државне безбедности, господин Савић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је имао седиште у станици, у СУП-у?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: У згради СУП-а.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А Ви сте рекли да је он био шеф за Пећ?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам да не могу бити искључив, вероватно, углавном Ђаковица је имала оделење. Да ли је и Пећ припадала том Центру безбедности, јер се центри безбедности организационо нису поклапали са територијама СУП-ова. И ако је било седам СУП-ова на подручју Косова и Метохије, онда није било и седам центара Државне безбедности, тако да се негде то преклапало. Ја, наравно, не знам где.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сада желим да питам, пре значи пре бомбардовања, пре рата, када се деси убиство, убиство или двоструко убиство или више убистава у Сувој Реци, ко води тај предкривични поступак, који инспектор, ко подноси кривичну пријаву, ко врши увиђај, да ли Сува Река или Призрен, СУП?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Морам да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Незванично од бомбардовања.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, да, морам другачије да Вам одговорим, а Ви ћете ме разумети. У оквиру седишта СУП-а, постоји Одељење криминалистичке полиције које у свом саставу има три унутрашње организационе јединице.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Све ја то знам.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Једна је за класични криминал.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Једна је за привредни криминал и крим. техника. У том класичном криминалу имамо инспекторе за крвне и сексуалне деликте и на убиство и све оно што је у надлежности, тешке телесне повреде, квалификоване смрћу, тешке телесне повреде и тако даље, формира се екипа од тих људи и наравно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из СУП-а Призрен?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И кривичну пријаву, ко подноси?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, ко је вршио увиђај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, а ко врши увиђај, овај технички увиђај? Да ли је имала Сува Река могућности да врши технички увиђај, да ли су имали те крим. техничаре?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да нису.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па сада Вас питам, како, то је нормално, то сам ја и очекивао да ћете тако да ми одговорите, али овде се ипак десило вишеструко убиство, а ништа, ништа не зна Призрен, ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знају, не знају.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Није дошла информација.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте господине чули да је непосредно очи бомбардовања убијен у Сувој Реци Богдан Лазић, да ли су обавештене службе о томе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да Вам тврдим, стварно се имена не сећам. Ништа ми не значи тренутно име.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате да је неки Србин убијен очи бомбардовања у Сувој Реци?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да тврдим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате, да ли је СУП Призрен у току бомбардовања подносио кривичне пријаве за кривична дела против Срба или против Албанаца? Да ли је било кривичних пријава?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесу.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам наведете једну кривичну пријаву која је поднета за кривично дело против Албанаца?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Против?

НАТАША КАНДИЋ: Против Албанаца, кривично дело извршено на штету Албанаца?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Утврђено је, утврђено је да је негде на подручју према Ораховцу, немојте да прецизирам, не знам, убијен један Албанац. Шта је био повод, мотив, ја стварно не знам и доказано да то дело кривично је извршио полицајац, да ли резервиста, да ли активни, немојте ме питати, не знам и знам да је притворен и знам да је поднешена кривична пријава. О исходу поступка немојте ме питати, јер не знам. Чак мислим да је осуђен, али, ако кажем да је осуђен, онда морам да Вам кажем све друго, а ја не знам. Ево, тог се, рецимо, случаја сећам, веома добро. Не знам како се зове полицајац, али можда колеге знају, јер то није сакривано.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било такве неке сличне реакције у вези са догађајима у Великој Круши?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некако конкретизујте, молим Вас, нећемо сада да истражујемо све те догађаје, молим Вас.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Велику Крушу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Само да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, немојте одговарати. Госпођо Кандић, следеће питање.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте, данас сте говорили о штабу МУП-а Србије за Косово. Да ли то мислите на заједничку команду или говорите о штабу неко друго тело?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам на коју заједничку команду мислите.

НАТАША КАНДИЋ: Овде смо од бројних сведока чули да је постојала та заједничка команда у Приштини, од представника МУП-а, војске, па да ли?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја таквим састанцима нисам присуствовао.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је био, како бисмо рекли, шеф, ко је био, ко је био координатор тог штаба МУП-а Србије?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Генерал Лукић је био командант штаба, МУП-а, рекао сам, командант штаба МУП-а Републике Србије у Приштини.

НАТАША КАНДИЋ: А Ви нисте знали, да ли сте Ви икада чули за постојање заједничке команде?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам имао прилике да видим и не знам, не сећам се. Ја стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је у оквиру Посебних јединица полиције било и ПЈП из Призрена. Да ли сте у оквиру Секретаријата или у оквиру Посебних јединица полиције имали оперативно-потерне групе?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу на то питање да Вам одговорим, јер не знам, зато што нисам учествовао, нити сам имао прилике да посматрам обуку Посебних јединица полиције. Можда су они имали појединце обучене за нешто слично, као, на пример, што знам, снајпериста, пушкомитраљезац или не знам тако нешто.

НАТАША КАНДИЋ: Овде је сведочио Ваш заменик или помоћник господин Вукобрат, па сам га ја питала у вези са документима, одузимањем докумената Албанцима из колона које сте Ви, како кажете, такође виђали да пролазе кроз Призрен. Он нам је рекао да је то некако почело, питала сам га, да ли је одлука донета у СУП-у Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете питање у вези докумената?

НАТАША КАНДИЋ: У вези молим Вас са документима, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање, да ли су узимали полицајци документа нека?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Где?

НАТАША КАНДИЋ: На граници?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: ПС за КПДГ није у саставу СУП-а Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада нам то објасните.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Та полицијска станица на граничном прелазу није била полицијска станица у саставу Секретаријата. Дакле, шта су они доле радили, ја никаквог увида нисам имао и ја сам једне прилике исто тако, то чуо, исто на телевизији, видео чак и снимак, чини мисе, нека хрпа личних карата и слично. Међутим, ја око таквих ствари нити сам имао наређења, нити сам имао информација, нити је та полицијска станица, понављам, у саставу СУП-а Призрена. Она је у саставу, пошто то знам, иначе, Управе за странце у седишту МУП-а.

НАТАША КАНДИЋ: Како онда коментаришете наводе Вашег заменика да он зна да је то почело спонтано, да мисли да није било никакве наредбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су његова сазнања, његово је такво мишљење, па он не зна.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мој заменик је провео две године, а ја три месеца, можда му је неко рекао, знате, он је две године био у Призрену. То је ипак у таквој ситуацији велика предност, а ја, рекао сам, када сам отишао, 11. јануара и сада у каквој сам ситуацији живео, радио. Друго, ја на тој граници у то време, нисам био ниједном, стварно. Нисам имао потребе да идем, нисам био одговоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одборио је. Следеће питање.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не искључујем никакву могућност. Кажем Вам, видео сам једне прилике на телевизији снимак, чини ми се, личне карте негде овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте то.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви имате нека сазнања о извршеним неким убиствима масовним у то време док сте били тамо, за време НАТО бомбардовања?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: О убиствима, имам.

НАТАША КАНДИЋ: Масовним?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: А масовним, немам.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте чули?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И сва убиства и друга кривична дела за која бих ја понегде можда могао да се сетим, су евидентирана била у нашем кривичном уписнику.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је процедура или хијерархија подразумева да, када се нешто догоди, да ако има неке озбиљне, када је неко у питању убиство, како сте обавештени за ово убиство Албанца у Ораховцу? Ко Вас је обавестио?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да је то било у извештају, а можда и шеф криминалистичке полиције, можда. Значи, не могу то сада, то је било пре колико година, ја стварно сада да се сетим, али сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онога чега се сећате.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли има још неког догађаја кога се тако прецизно сећате као овог?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ма, сећам се многих догађаја. Имате ли нешто конкретно да ме питате?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате шта се догодило у Сувој Реци пре овог 26. марта, дан уочи претходног дана, шта се догађало? Да ли је то писало у извештају ваше криминалистичке полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште знате да се нешто догађало?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ма, не знам, ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, ето одговорио је.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја знам СУП Призрен, знате и по неком мом сазнању, у том кривичном уписнику што Срба, што Албанаца, што полицајаца, то је огромна цифра лешева, огромна, преко можда 500. Ја сада не знам, немојте ме за реч држати, узмите уписник па погледајте, нека вам се достави. Имаћете прави податак да ја не измишљам. Па, сваки дан се десило једно, двоје, једно, двоје тамо, Србин полицајац и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Није једно, двоје, сто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не зна, он не зна за масовна, објаснили сте, не знате за масовна.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Немојте, за сто стварно не могу да Вам кажем, јер стварно не знам. Јер ако кажем да знам, Ви ћете питати, где је то било. Па, да ли ја треба да лажем, немам намеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, ко је издавао наредбе за прикупљање лешева и сахрањивање?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како мислите, ко је издавао наредбу?

НАТАША КАНДИЋ: Ко јави, Комунално предузеће не иде ваљда по терену по селима, да види има ли тела, полиција зна где се налази тело?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И што би то ишло под формом наредби?

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Свако ради свој посао. Значи, ми наређујемо Хитној помоћи да пружи помоћ болесном?

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, када је реч, на пример, да је убијено 50 људи у Сувој Реци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, конкретно поставите питање.

НАТАША КАНДИЋ: Сто људи, ко издаје наредбу да се тела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би?

НАТАША КАНДИЋ: Комуналном, пошто у Сувој Реци је био и један камион Комуналног. Ко издаје ту наредбу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наредбе се у таквим случајевима не издају, обавештавају се надлежне службе.

НАТАША КАНДИЋ: Ко обавештава?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Онај који врши увиђај или дежурна служба.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви треба да знате о томе, да негде има пуно тела, лешева и да комуналне службе прикупљају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они би обавестили, да ли је тако, колико ја схватам?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви о томе обавештени, да ли?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, рекао је, госпођо Кандић, рекао је да уопште нема таква сазнања.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, како онда изгледају та правила службе у којима начелник полиције није обавештен, ако је на његовој територији, у његовој надлежности, ако има лешева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да не зна и немојте више стално око тога. Он не зна, нема то сазнање и сада упорно инсистирате на нечему да одговори што он нема та сазнања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не пита да ли он има, него госпођа Кандић пита, како он објашњава да он не зна, то пита.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам, да нити сам имао прилике да прочитам, нити ме било ко званично или незванично о томе обавестио. Дакле, да сам обавештен или да сам наишао тамо, па видео, то су облици сазнања или да ми је неко други рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте, одговорили сте више пута.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте можда чули неке гласине у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни гласине, рекао је када је чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Када одлазите из Призрена?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како?

НАТАША КАНДИЋ: Када напуштате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Имао сам права месечно, ја се извињавам, месечно сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, дефинитивно када је отишао?

НАТАША КАНДИЋ: Дефинитивно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дефинитивно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: А дефинитивно? Па, наложено је било ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, хоћете овог неваспитаног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, не можете тако, немојте тако, молим Вас, па упадате у реч.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упадате у реч, нон-стоп суфлирате.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја Вас молим, ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас да седнете.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да заштитите браниоце тортуре коју госпођа Кандић примењује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нон-стоп упадате у реч, суфлирате.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Прво са питањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас седите, ја сам ту да каналишем питања.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја Вас молим да питања постављате преко председника већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас седите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја Вас молим да питања поставља преко Вас.

НАТАША КАНДИЋ: То је забележено у међународном, овај, да сте се прославили као судија.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Забележено је и да сте Ви продавали Шиптаре, односно Албанце који су били лојални, па су их УЧК убијали, и то се зна, госпођо Кандић и то је забележено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете сести, господине Петронијевићу.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Знате и то, добро знате.

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте се прославили.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: И Ви сте се прославили, када год ко нешто проговори, његов је неко убијен, само су Ваши знали ко је тај.

Председник већа изриче

НАРЕДБУ

Опомиње се бранилац оптуженог Митровић Радослава, адвокат Горан Петронијевић због ремећења реда у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, седите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Молим Вас, судија, по цену да ме избаците, удаљите, не прихватам опомену само мени. Овај инцидент је изазвала госпођа Кандић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута.

Настављено у 12,00 часова

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја бих прво хтео да се надовежем ово што је мој уважени колега и пријатељ Игор Исаиловић рекао, испред браниоца се противим да се опомена само упути колеги Горану Петронијевићу, јер сви смо овде чули да је пуномоћник оштећених нашег колегу и пријатеља назвала «неваспитаним». То прво није речник који приличи овој судници, а друго једној дами. Према томе, ако сте већ хтели опомену да изрекнете, онда сматрам да је та опомена требала да иде и пуномоћнику оштећених и да будемо барем у том делу, ако смо у многим стварима неравноправни, барем у том делу да будемо равноправни. Што се тиче свега овог осталог, ја ћу дати једну примедбу на руковођење овим процесом и уједно и једну сугестију.

Моје неко скромно мишљење, мислим да то деле и моје колеге, уважене колегинице, председница већа, да се ми потпуно распршујемо у страну. Ми смо данас саслушавали три сата човека који нема појма о догађају који је предмет ове оптужнице. Плашим се да ће наредна испитивања, наредних сведока који исто не знају ништа о том догађају, довести до оваквих и можда и горих неких ситуација.

Због тога бих једну, стварно најдобронамернију сугестију дао, да се фокусирамо на предмет догађаја, да питања иду на оно што је предмет ове оптужбе, а не да се иде на то да ли је било у Призрену ово или оно, да ли је у Приштини било, да ли су били на неким састанцима, ко вам је командовао и тако даље. Значи, да се фокусирамо на догађај, да овде не водимо истраге поводом неких других ствари, јер то ће нас одвести у то да се овај поступак води пет година, а ја се извињавам, ми овде имамо, овај човек у мене гледа као у Бога и годину и по дана потпуно невин лежи у притвору. Значи, ако ни због чега другог, из обзира према тим људима, ја сам рекао у име мог клијента, али сигурно

да и остали браниоци говоре у име својих клијената, да барем ту имамо мало обзира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, господине Палибрк, чули смо Вас. Изволите господине Војиновићу, да ли Ви имате још неких питања, немате више питања. Изволите, браниоци.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Извињење већу за мало бурнију реакцију, сматрам да је ја нисам скривио, а о томе више нећемо, прелазимо на онај део посла који је овде и због чега смо овде. Судија, мој предлог би био, ако Ви хоћете или то дозволите мени, да сведоку прочитате део транскрипта из изјаве, односно одбране оптуженог Митровића, на страни 29.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када је само тај транскрипт?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То је са претреса, судија, претресни транскрипт. Ја га имам овде, чак имам и подвучено, ако хоћете Ви, могу и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, реците, само који део?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: А Ви пратите да не би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи, половина, пасус овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која страна?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: 29/71.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Отприлике 10, 11 ред горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ево овако, господине Војиновићу, оптужени Митровић је овде на претресу, такође у истрази, навео да је тог дана за који он тврди да је 26., дакле дан након бомбардовања касарне, преподне до иза поднева провео у Призрену. Нама је објашњавао нашироко где је био и како је био, а између осталог, оно што се односи на Вас, ја ћу Вам прочитати, па ће моје питање бити, да ли се тога сећате, да ли је то тачно, није тачно и тако даље. Ево овако он каже: претходно је био, само извињавам се, да не буде, познајете ли Јанковић Жику из «Косово Вина»?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Познајем.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ко је то?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да је он заменик, да ли генералног директора или директора тог «Косово Вина» или помоћник.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сећате ли се, где су њихове просторије биле?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам на које мислите. Знам «Косово Вино», тамо где су подруми вина, знам и то.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Дирекција нека, где је он конкретно радио, да ли знате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Знам, знам, то је прекопута хотела у коме сам ја био, значи у центру Призрена, прекопута «Теранде».

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Преко пута «Теранде», добро. Митровић каже овако, он описује да је био код Жике, то се већ не односи на Вас, да се задржао петнаестак, двадесет, десет, петнаест, двадесет минута и тако даље и онда каже даље: одакле сам отишао, када сам се мало одморио, сабрао у штаб СУП-а Призрен где је био начелник СУП-а пуковник Милош Војиновић. Заменик начелника, односно Вукобрад, можда сам га видео, али мислим да је он био. Па онда се присећа, каже, јесте, јер сам га у току дана видео горе, мисли на касарну, односно на место увиђаја. Када сам ујутру дошао, видео сам га у првој касарни. Био је начелник полиције, мајор је био или потпуковник Ђуричић Мики, а сада смо ми ту мало, да кажем, расправљали, да нису били моји припадници горе и да нису били у тој нашој просторији, у просторији дежурног, на своје радно место, тако да су мало мене окривљавали, да тако кажем, мене и моје, зато што су били у то време присутни, јер је погинуо њихов припадник. Ту смо то расправљали, да сам ја моје припаднике наредио и иселио и да није горе изашао, а што су се они вратили због неке опреме и задесили се тог момента, то је сада виша сила или судбина, да не улазимо у детаље. Значи, то смо расправљали, јер је била мало непријатна ситуација и ја сам тражио да мора да буде ангажована дизалица или неки булдожер или багер или нека већа техника да извуче те плоче, да би извукли ове запаљене и погинуле унутра. Било је обећања да ће то можда бити од војске, али војска је ту своју технику дислоцирала вани и не сме да се креће, не сме да дође, тако да сам ту провео извесно време.

Одатле, каже, одлази и тако даље, оно што се не односи на Вас. Дакле, чули сте његов део исказа у коме је он децидиран, да је са Вама, са Вукобрадом, највероватније, ту није потпуно сигуран, са сведоком Микијем Ђуричићем разговарао прекопута зграде управне «Косово Вина» где ради Жика, да сте ту били смештени тог дана и да је ово била тема, тема, машина, расчишћавање и тема шта ће његови људи горе, јер да његови нису били, не би ни ваши погинули. Да ли се сећате тога, ако се сећате, реците нам и да ли искључујете могућност ако се не сећате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Господине браниоче, ја и овог пута стварно не могу да будем искључив и прецизан у позитивном одговору. Дакле, пре свега, не могу да тврдим да се догађај уопште десио тога дана, 25. или 26. како Ви.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Оппростите, на који догађај мислите, на бомбардовање касарне?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: На бомбардовање, на погибију ових полицајаца.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ако нешто значи, ја се онако делимично сећам да сам се укључивао око неких машина и расчишћавања, да би се дошло до тих лешева. Вероватно је то било са пуковником Митровићем. Ја, дакле, немам разлога и изузетно га уважавам, да сумњам у то што је он рекао, али ја овог момента стопроцентно не могу да потврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволила сам то питање, јер је и то моје питање било, идентично сте одговорили да пре би било, него да није, али се не сећате.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли се сећа ових детаља?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Вероватно је могуће, јер су то локације где смо се ми кретали, значи, ту је «Теранда», ту је тај «Косово Вино», простор, ту је «Путник», педесет метара или сто, одатле је водовод, ту се.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То су биле све Ваше локације?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Локације, дабоме и није искључено да смо се срели, али да ја тачно знам да је то било у 11 сати или не знам 12, логично би било да се сретнемо нас двојица. Ја сам рекао то, јер су погинула два припадника полиције, један из његове јединице, један из Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте, не морате више толико широко, одговорили сте.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ја бих молио само ако можете поново ону фотографију број 6 да прикажете због сведока, јер бих у вези тога имао наредних пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Режија, можете молим вас фотографију број 6. Режија, да ли може фотографија број 6?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, могу поставити неко питање у међувремену, да не губимо време, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, како да не, може.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Војиновићу, да ли Вам је била позната било каква информација, да ли сте Ви лично на било који начин, да ли је до Вас дошла преко Вас пренета неком другом, наредба или информација или сазнање о евентуалној наредби да се убијају цивили и да се исељавају албански цивили из својих кућа?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Најкраће, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте чули за такву информацију?
СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, сведок је овде поменуо почетком свог исказа, може да буде то и омашком, али ја сам то прибележио због тога што је нама то значајно. Он је касније кроз исказ то мало разјаснио, али бих молио да се прецизније изрази. Он је рекао, Митровић, командант ПЈП јединица, рекао је ту множину. Можете ли сада прецизно да кажете, Митровић је био командант ког одреда? Ви сте то рекли већ у свом.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Могу да прецизирам, командант ПЈП, тог оперативног дела, мобилног. Не знам да ли је, имао је свој број, да ли је А.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Мислите ли А формација?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: А формација, јесте, јер ово је била Б.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хајде да пређемо на фотографију, судија, па ћу онда наставити, извињавам се. Господине Војиновићу, ова фотографија је по изјави сведока кога видите овде, Милојевића и по изјави оптуженог Митровића, претпостављам да Митровића препознајете?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Познајете ли овог десног који лежи у кревету?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По изјави само оптуженог Митровића.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да га не познајем.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: По изјави Митровића и по изјави овог сведока, то је сведок који је био рањен у касарни, припадник његове јединице и по изјави Митровића, такође и овог сведока и још једног сведока, његов возача који је фотографисао ову фотографију, ова фотографија је сачињена 26.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само моменат, само моменат, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да укључите микрофон.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само моменат.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Извињавам се већу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим да се не предочава, него нека се евентуално сведок изјасни о томе шта ту види, шта ту препознаје, шта нешто зна или не зна, а не када је било, да ли је било, са ким је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само погледајте, па ћемо после предочити, погледајте добро фотографију, кога видите?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Видео сам, то што сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, кога сте ту препознали, само?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Митровића, пуковника Митровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Питање за сведока. Прецизирали сте без сумње да је ово Митровић, нормално, чим га познајете добро, нема потребе да Вас то питам. На њему видите одређену униформу. Видите ли добро, које боје је униформа, шта има на себи?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Видим и сећам се, сада се и сећам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је то та униформа или таква врста униформе у којој сте га виђали тих дана, ако сте га виђали? Рекли сте да је највероватније, да.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно, ја сам га виђао у униформи овој, ово је неки борбени прслук, са радио станицама. То је уствари Митровић из Призрена, такав је изгледао.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сада ми реците поводом фризуре, Ви сте рекли уредна фризура, па сте објашњавали по правилима служба шта значи?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесте, његова фризура, управо то што сам рекао.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је некада имао краћу фризуру од ове или дужу, евентуално или углавном овакву?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не бих могао сада то да прецизирам, али знам да је био увек уредан.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Када сте рекли уредан, да ли то значи ова фризура коју видите?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То значи та фризура.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли могу само ја да се надовежем, да Вас прекинем само моменат.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Изволите, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Аранђеловић или Ранђеловић, како га Ви знате, Аранђеловић или Ранђеловић?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја мешам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете мало њега да опишете, како је тај човек изгледао, пошто сте ипак имали састанке са њим, да ли можете мало да га опишете?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како не. Био је ту негде можда и моје висине, млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико би то било?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Негде око 175 до 180, можда 2, 3, ајде да, сада не могу бити прецизан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам га видео, чини ми се, само једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што Вам је остало у сећању?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То што ми је остало у сећању, носио је униформу. Обично су старешине носиле овако две радио станице и овај борбени прслук. Знам да је био породичан, то смо разговарали, знам да је имао две кћерке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изглед нас интересује, изглед, физички?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Исто је био уредно ошишан, био је код мене са својим личним наоруђањем, дакле, није био са пушком никаквом и задржао се можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, висине би био, кажете, око 170?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ту, 175 до 182, 183, 185, највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја бих молио сада само још једну фотографију, неће ми више фотографије требати у овом делу. То је фотографија белог аутомобила, ципа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која би то била фотографија?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Четири, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотографија број 1?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поставићу ја питање, само сам хтео да питам, да ли препознаје то ауто, да ли га је виђао и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је већ ту, да ли препознаје ову просторију, где је то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, евентуално, да ли препознајете ту просторију, можете тако, да ли Вам нешто казује та просторија, где би то било?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Претпостављам у болници, не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На који цип мислите, «Нисан»?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотографију број 1, молим вас.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Можете 1 и 2, боље 1, боље се види.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 1, да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не знам који број, али ова претходна фотографија, крупнији план и чистија је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте и фотографију број 2.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Е то, ево га. Господине Војиновићу, препознајете ли овај ауто?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Како не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Када кажем ауто, овај тип аута?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Препознајем.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли сте га виђали некада?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Који сте Ви ауто имали као службени ауто?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Имао сам ја неког ципа, имао сам, «Сонату» углавном сам користио.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Шта је то «Соната», цип или путнички ауто?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Путнички ауто.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Путнички ауто, извињавам се. За кога можете да вежете као лично свој цип? Да ли сте виђали некога да вози тај цип, ко га је возио, ко га је користио?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном, ово је возио пуковник Митровић, односно он је углавном имао возача, имао је једног полицајца.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли може сада она друга фотографија где се види да има возач.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Који га је возио. Виђао сам га, наравно и без пуковника Митровића, само возача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотографију број 1, режија, молим вас.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Познајете ли Ви тог возача визуелно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Када бих га видео, сигурно бих га познао, али се имена не сећам. Мислим да је имао возача и мислим да је имао још једног полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас фотографију број 1.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли можете да погледате овог човека, да ли га препознајете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може мало да се увелича, да се приближи мало фотографија? Да ли видите сада?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Видим, али не могу бити ништа сигуран.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Питање је, да ли је то тај возач евентуално или не или нисте сигурни?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам сигуран.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, у реду судија. Следеће питање, да ли сте икада видели Митровића да вози сам ауто, мислим конкретно на овај цип или неки други, било који?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Рекли сте, имао је пратиоца једног и возача?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Углавном знам да је имао возача и ишли смо ми, једном смо ишли, сећам се, за Приштину. Он је имао возача и пратиоца, ја сам имао возача и пратиоца. Наравно, свако је ишао својим колима. Једном смо ишли заједно, сигурно се сећам, не знам по ком задатку.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми, да ли Вам је познато, ми овде имамо исказ једног сведока, ја му морам предочити тај део јер се односи на сведока «А», не бих именовао, нормално, због заштите коју има, он је помињао да је Митровић сам управљао овом критичном приликом у којој га он доводи у везу, са возилом марке «Ланд Ровер», плави «Ланд Ровер», блиндирани. Да ли је такво возило имао Митровић, да ли је имао у свом возном парку и да ли је уопште користио такво возило и да ли је и сам управљао таквим возилом? Да ли он има таква сазнања уопште?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја таквих сазнања немам, али морам ту да кажем, ако нешто значи, да смо ми блиндирани углавном, мислим, када кажем – ми, мислим на МУП, понеки су имали блиндирано онај руски онај «Гас», «Уаз», како се зове и СУП Призрен је имао блиндираног «Ланд Ровера» који је углавном стајао ту испред СУП-а. Мислим да је и остао, нисам сигуран, «Ланд Ровера», оног старог, већ га почела рђа да једе, али био је блиндиран, наводно ми је тако речено. Ја га нисам користио и углавном су кључеви стајали код мене. Нико га скоро није користио.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли га је користио Митровић?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, таман посла.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Када сте малочас говорили о овим варијантама – варијанта А, варијанта Б, поменули сте ове две јединице, па сте рекли једном је командовао Митровић, то је варијанта А, а другом је командовао Аранђеловић, покојни, то је варијанта Б, ако сам Вас добро разумео или ме исправите ако нисам у праву. Да ли можете да нам објасните њихову улогу, задатак варијанте А и варијанте Б, по чему се оне разликују и ако се разликују?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Колико сам је ја уочавао, варијанта Б је имала задатак да покрива слободну територију и, наравно, становништво да штити и та Посебна јединица полиције није напуштала, колико је мени познато, подручје Секретаријата у Призрену, а Митровић је више био у координацији са војском, више су били мобилни, дакле, они су ишли у проналажење, хватање и лишавање терористичких група,

а понеки пут су и напуштали територију СУП-а Призрен. Колико пута и по чијем наређењу, претпостављам штаба, то они знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете режија уклонити сада ову фотографију.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Реците ми следеће, господине Војиновићу, Ви као старешина били сте начелник СУП-а, претпостављам да на ово питање можете да одговорите, јер је општег карактера. Офицер, командант или командир јединице чији припадник погине, изгуби живот, било да је то у питању бомбардовање, било да је у питању борбена акција, заседа или било шта друго, има ли какву обавезу према себи претпостављенима у смислу извештаја, реферисања, објашњења и тако даље и тако даље?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно да има обавезу да извести, што би се рекло, и по вертикали, хијерархији и наравно територијални надлежни СУП. Значи, ако је у питању погибија ових полицајаца, значи морао је бити СУП Призрен обавештен, јер како би он вршио увиђај да није обавештен. То је под број 1. и наравно, његови сарадници заједно са њим, имали су низ других обавеза. Да Вам сада не причам – од спремања, опремања, обдукције, превоза, све смо ми то одрађивали, тако да кажем. Сећам се, они су и неке паре тамо скупљали и да не улазимо сада у те ствари.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Какве паре, да ли можете да нам кажете?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, за такве случајеве, нити је Држава имала неке посебне обавезе, нити је била у прилици да у датом моменту помогне финансијски и онда су углавном, знам за ту, рецимо, пуковника Митровића јединицу, да су они скупљали неке паре. Сада се сећам да су неке паре и остале у тој. Чини ми се да су и неке паре тамо остале или нађене у тој згради полицијској након бомбардовања, да су то баш паре биле и то не мало пара, које су биле за ту намену.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сакупљено је за помоћ погинулима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, да, то они када су примали дневнице или плату, шта су, доле су примали дневнице, нису плату, онда су они по неком свом договору одвајали неку суму. Ја не знам која је то сума и знам да су имали готових пара које су тамо остале. Да ли су у том бомбардовању изгореле, уништене, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, следеће питање.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Само још кратко.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Али сећам се да је било око неких пара приче.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Кажите ми овако. По изјави и одбрани Митровића, опет да се не везујемо за датуме, јер сведок је овде

рекао неколико пута да није сигуран у те датуме, да то вече, када је бомбардована касарна, он није био у Призрену, да је дошао тек ујутру и да је, опет по његовој одбрани, затекао увиђајну екипу која ради у касарни на објекту који је зарушен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није му познато то.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сада да Вас питам, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То њему није познато.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Не, не, ја му предочавам део одбране, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако хоћемо да цитирамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ја се надам да сам тачно и прецизно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је рекао.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Ако је нешто, исправите ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао господин Митровић.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сада да Вас питам, имајући у виду да је он обавезан да неке реферише, да поднесе неки извештај, да му је један човек погинуо, а овај други рањен из његове јединице, и то официр, од кога он може да добије сазнање, ако се у моменту догађаја није налазио на лицу места, него накнадно дође? Ко је тај који њега обавештава, догодило се то, догодило се то, пала бомба одавде, један, два, три пројектила, погинуо тај, погинуо тај и тако даље и тако даље?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја ипак из ове своје, из тог питања закључујем да нисам успео да Вам објасним шта је хаотично стање и рат доле. Шта хоћу да кажем? Хоћу да кажем, па на радио вези је вероватно и он био када су тамо јављали, то је било ванредно стање, општи хаос, два полицајца погинула, да ли су живи, нису живи, шта се десило, да ли је још повређено, смемо ли да приђемо, хоће ли поново да нас бомбардују тамо људи. Ја бих стварно можда, можда не умам да Вам објасним. И у томе свему, вероватно није Митровић био испод земље. Друго, ако ја нисам ишао, претпостављам и скоро бих могао да тврдим, али не могу прецизирати, да је неко од мојих сарадника морао да иде – или Ђуричић Милан, или Петровић Милан или овај Вукобрад Милош, то су углавном сарадници који су отишли.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Господине Војиновићу, ја Вас молим, само да не идемо у ширину, ја ћу Вас кратко питати, ја Вас молим за прецизне одговоре, колико год можете, да не бисмо оптерећивали транскрипт са много непотребних ствари. Да ли у таквој ситуацији, уколико се старешина јединице не налази на месту погибије и рањавања његових официра и припадника јединице, онај ко се налази на лицу

места обавезан да га о томе обавести и да ли може да се деси да командант јединице не зна да су му погинули људи?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ма, таман посла да се деси, нема шансе да се деси.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи, неко је морао да га обавести?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Сигурно.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: То је једно. Друго, да ли може да се деси да он не дође на лице места, конкретно када говоримо о овој касарни, ако не одмах онда у току неког периода?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: По правилу, он би морао да дође. Е сада је његово да процени да ли може да дође или не може да дође. Ако је безбедно, међутим, ноћ је, непроходност, банде и тако даље, процените да ли би Ви напустили.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро, опет Вам предочавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада бих се ја надовезала. Али, ако је он на неком задатку, ако има неке, ако су неке акције у току, да ли би он био у обавези да напусти такву неку акцију, такав неки задатак који му је дат и да оде до касарне?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То нигде није прописано и то је његово лично право и на основу сопствене процене одлучује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ја сведоку још једном предочавам овај део одбране оптуженог Митровића који тврди да је, ајде опет да не говорим, дан након бомбардовања, значи јутро прво након бомбардовања касарне, дошао у Призрен са својим возачем и обезбеђењем у овом ауту који сте Ви препознали и да је отишао у касарну где је затекао да се нешто ради, покушава се да се извуку неки људи и тако даље. То је његова одбрана, сада Вас питам, када дође на лице места, ко је тај ко може да му пружи ваљане, прецизне, тачне информације шта се догодило? Питам Вас да ли је то у обавези дежурна служба, увиђајна екипа, ко је то ко може да уради?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Добро сте рекли, може увиђајна екипа уколико је на лицу места, значи они би били најкомпетентнији, дежурна служба, старешина који је упознат са тим, раван њему или приближно раван њему. Рецимо, ако је био тамо Ђуричић Милан, ако је затечен или Вукобрад или Петровић, вероватно да су они то одрадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Миљковићем, њега изостављате? Он је рекао да је он добио наредбу да он иде?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да иде до касарне? Да ли сте му Ви дали наредбу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја то не могу, ја се извињавам да потврдим, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам. Ја се не сећам ни да сам Ђуричића послао, као мог сарадника првог и Вукобрада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Стварно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли можда знате где је било командно место Митровића након почетка оне акције о којој сте говорили, опет Ви нисте могли да прецизирате датум? Говорим о акцији где сте рекли да је кренуло се у акцију сузбијања већег броја терориста на том тамо делу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу, стварно. На терену је био сигурно, претпостављам, али, где му је било командно место.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Сада ми кажите, да ли сте Ви имали могућност комуникације са Митровићем када се не налази ту лично, када нисте у физичком контакту, визуелно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Имао сам, не увек, најчешће и то радио везом. Значи, позовем га, ако се јави, имам комуникацију, а ако се не јави, немам.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Значи, имали сте радио везу, то сам хтео да Вас питам?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, да.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поменули сте позивни знак са којим сте комуницирали, да сте Ви – «Шара», а он «Чегар 1», Ви «Шара 1», а он «Чегар 1», да ли сам добро разумео?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Добро. Кажите ми, овај позивни знак Чегар, да ли је користио искључиво Митровић или још неко?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: «Чегар 1» је користио Митровић.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је постојао још неки?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: А «Чегар» цела јединица.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли је постојао «Чегар 101», рецимо?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, претпостављам да јесте.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: «Чегар 10», «Чегар 20», «Чегар 50»?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесте. Сада да ли је тај број, али хоћу да Вам кажем.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: «Чегар 102», «Чегар 110»?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Сви у јединици, сви у јединици који су имали радио станице, а то су, отприлике, командири чета и водова, његов заменик или помоћник и не знам још један број људи, су били «Чегар», да ли 10, да ли 20, све зависи како су они то неким актом унутра уредили.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Да ли знате који је Аранђеловићева јединица имала позивни знак?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Господине Војиновићу, ја сам пажљиво пратио Ваше данашње сведочење. Морам да Вас замолим да ми пар ствари појасните. На почетку сведочења, ако сам Вас добро разумео, рекли сте – када је почело бомбардовање и за време бомбардовања, нисам ни видео више депешу. Да ли сам Вас добро разумео? Због чега, да ли је то била наредба да се депеше више не користе или је било фактичко стање на терену такво, да се објективно нису депеше могле користити?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Том изјавом ја сам хтео да кажем следеће: да нисам, односно да најчешће нисам био у прилици да видим депешу, а да су долазиле депеше. Рекао сам, када је било струје, када је радила радио веза, када су за то били створени безбедносни услови, да може.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли је било редовно струје, да ли је било нестанака, да ли је редовно функционисала радио веза?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нити је било редовно хлеба, ни бензина, ни струје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само конкретно одговорите, молим Вас, да не идемо толико широко.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ни хране, не. Ево, говорим Вам, рат, ништа није било редовно, лекова.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро. Још једно питање да ми појасните. Чуо сам и разумео сам Вас да сте рекли да сте у једном периоду када је почео рат, када је почело бомбардовање, имали потребу да носите униформе, али да Вам претпостављени то нису дозволили. Чиме сте били мотивисани за таквом потребом, зашто сте имали такву потребу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, скоро цео мој састав је био у униформи, па ваљда је било логично да и ја обучем униформу. Друго, ја сам.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Питам Вас као јединку, као људску индивидуу.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, ја сам по статусу полицајац, ја имам на то право.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Не, не говорим о праву, али зашто сте људски имали потребу? Да ли сте имали такву потребу, рецимо, после завршетка рата, након доласка?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Било ми је непријатно да будем са машном и белом кошуљом на подручју где се ратује.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да Вас питам још конкретније. Да ли сте се са аспекта Ваше личне безбедности осећали безбедније у униформи или у цивилном оделу? Питам Вас као човека од струке.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам се плашио и у цивилу и у униформи, да Вам кажем, поштено.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Где је био већи страх?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, наравно у униформи, када сам обележен.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро. Ако сам Вас разумео, изјавили сте да од почетка бомбардовања однос снага на терену је био такав да су формације УЧК држале углавном све, осим неколико важнијих комуникација и ових главних насеља, као што је Призрен, Сува Река, Ораховац и тако даље. Моје питање би сада гласило: ко је контролисао промет возила, путнике, терет у возилима, на тим комуникацијама? Да ли је то контролисала локална полиција, војска или неко други?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Када Вам кажем да смо сви контролисали, онда ће бити смешно, отприлике је тако, јер ако наиђе војно возило, оно не поштује, неће да се легитимише полицији. Значи, имали смо и мешовитих пунктова и само саобраћајаца и само локалне полиције, зависно од ситуације. Ми смо чак имали комбиновано војне-полицијске патроле у Призрену.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Добро, идемо даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте толико широко, само конкретно одговорите на питање, молим Вас.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли сте икада чули за време Вашег службовања доле и после службовања, после рата, после повлачења са Косова, да је била формирана нека група за убијање и исељавање Албанаца?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Господине Војиновићу, ја бих прво хтео да расчистимо однос ПЈП и однос Секретаријата, СУП-а Призрен, односно

редовне полиције у оквиру Секретаријата. Ви сте имали једну чету, ако се ја сећам добро, ПЈП.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ко ме је припадала та чета?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Косовском одреду.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ко је командовао Косовским одредом?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не сећам се.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не сећате се, не знате име? Ко је издавао, добро, идемо даље, не знате. Ко је издавао наредбе Вашем командиру чете, односно командиру чете ПЈП Призрен?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, углавном његова команда.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи, то је та.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Када је био у функцији ПЈП.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Молим Вас, говорим само када је ПЈП био у функцији, значи, њему је издавао његов командант, тај је командант Косовског одреда. Ко је изнад Косовског одреда, која је виша организациона јединица?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Команда ПЈП.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Команда ПЈП? Ко је био командант ПЈП?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Био је генерал Обрад Стевановић.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала. Само да појаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, колега Ђурђићу, морам да се надовежем, зато што, ево сада такво питање сте поставили, да сада морам и ја да поставим питање. Под чијом командом, на питање тужиоца, под чијом командом су биле Ваше јединице ПЈП, те Посебне јединице полиције СУП-а Призрен, Ви кажете командант им је био Митровић?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам ја то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На 7. страни, ево предочавам Вам исказ, Ваш исказ који сте дали 12.04.2006. године, па каже, на питање заменика тужиоца.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ако сам рекао, онда сам погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац каже, добро, то нам је јасно, а под чијом су командом биле Ваше јединице ПЈП, те Посебне јединице полиције СУП-а Призрен, кажете, командант је био Митровић? Под командом Митровића, даље питање, под командом Митровића, Ви кажете, јесте?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наше јединице ПЈП, мислим које су биле на подручју Призрена са стране, па и то су наше јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овде Посебне јединице СУП-а Призрен, значи конкретно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пазите, да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то није тачно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте тако рекли?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја се не сећам да сам тако рекао, немогуће.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ево, добро је, то сам ја хтео да му предочим. Само бих ја сада даље наставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сам се надовезала на Ваше питање, зато што сте Ви рекли команда, а овде сте децидирано.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ваша чета у командном смислу, ПЈП Призрен, значи када је активирана.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Можда сам и лапсус направио.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли има икакве везе са командом директном 37. одреда Нишког ПЈП?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Има, али преко команде.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: То ако су заједно, ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово није тачно што сте рекли?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните зашто је тако онда ушло у записник?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите лапсус да сте направили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Можда сам направио лапсус, јер, пазите, ја сам позван, нити сам знао о чему ће бити разговора, ни ништа, мислим, да такву грешку, стварно ја нисам смео себи да дозволим.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли могу даље судија? Поставио бих Вам сада једно питање. Када су ПЈП јединице и СУП-а Призрен и било које на задатку, да ли Ви имате било какву руководну улогу или не као начелник СУП-а Призрен?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хоћете нам рећи, када, ко издаје наредбе јединицама ПЈП?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Њихови команданти и штаб.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И команданти, добро. Е сада бих се вратио мало на штаб МУП-а за Косово и Метохију. Рекосте да је он био у Приштини, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И да му је на челу био овај господин генерал Лукић?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Лукић, генерал.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Колико сам Вас схватио, разумео, Ви не знате какав је био састав тог штаба?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, ја могу неких имена да се сетим, али у којим функцијама

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не, само што знате. Да ли знате тачно структуру штаба?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не знате, хвала. Сада бих хтео ово да Вас питам, али директно, ово је навод, чињенични навод оптужнице, да је по наредби штаба МУП-а за Косово и Метохију издата наредба да се врши претрес, паљење кућа, да лица која се затекну у кућама ликвидирају, а лешеви убијених утоваре на камион и одвезу са лица места. Да ли сте са таквом наредбом штаба МУП-а за Косово и Метохију били упознати?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А да је издата, да ли би били упознати, а да се то дешава на Вашој територији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Био бих упознат, јер би један примерак вероватно био пуштен СУП-у.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, сада Вас питам, да пређемо на редовне полицијске снаге које су у оквиру Вашег Секретаријата. По изјави сведока Ђуричића, који је био, колико се сећам, командир Одељења полиције, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Начелник.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И Ваш подређени, начелник, извињавам се, у ратном стању, наша полиција није имала тих борбених дејстава. Ми смо остали са делом полиције који је имао задатак да заштити становништво, за заштиту објеката, лица и томе слично. Тужилац пита – шта сте онда радили у ратно стање, значи, заштита територије, како се то обављало, он одговара – то се обавља кроз разне оперативне делатности, оперативно-техничке мере, пунктови, контрола, патрола, ојачане патроле, али углавном пунктовима. Да ли су то били ти задаци те полиције која је обављала редовне послове?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, најкраће, јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Јесте? Е сада да Вас питам, ако би била нека заједничка дејства, значи Ваши полицијских снага у оквиру Секретаријата, органа Државне безбедности, територијалне одбране, да ли би Ви морали да будете упознати са таквом акцијом тих снага на Вашој територији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам разумео, када би било дејства, локалне полиције и територијалне одбране?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Само да Вам кажем. Чињенични навод оптужнице је да је 26. марта било заједничко дејство Посебних јединица полиције, активног и резервног састава ОУП-а Сува Река који су у саставу полицијских снага Републике Србије, заједно са припадницима тадашњег Ресора Државне безбедности, те припадницима територијалне одбране. Моје питање је: ове снаге редовне полиције које су под Вашом ингеренцијом, да су биле учеснице овакве акције, да ли би Ви са том акцијом морали да будете упознати?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно, ја сам иначе знао за ту акцију, иако локална полиција није учествовала, јер је.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли слушате Ви мене, слушајте шта Вам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако, немојте тако, нека одговори. Знао је, значи, за ту акцију.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: За коју акцију сте знали?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: За ту почетком бомбардовања на том подручју Сува Река-Призрен-Ораховац-Малишево.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Чија је то акција била?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Свих јединица војске и ПЈП.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли Ви слушате шта Вам причам, ја причам о редовном и резервном саставу ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Значи, не. А да ли би Ви морали да будете упознати са тим?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, наравно.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ако би таква наредба дошла од штаба из Приштине, односно тај штаб за КиМ, да ли би то морало да иде преко Вас, па да се спушта на ниво Суве Реке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала. Ја бих још само да расчистимо једну ствар. Када се ангажује резервни састав полиције, да направимо ову, да ли Ви одлучујете о ангажовању резервног састава?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Ко одлучује?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Министар.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Министар?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: По Закону о унутрашњим пословима тадашњем.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А шта Ви онда радите када он одлучи?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Он изда наредбу, поступамо по наредби.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро, Ви поступате по наредби. Ти Ваши полицајци резервни, да ли потпадају под Вашу команду? Да ли Ви свом полицијом руководите?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да, само локалном.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: То мислим на редовну, на полицију која је на територији СУП-а, Секретаријата Призрен. Да ли издајете највишу наредбу за, дајете задатке полицији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Локалној полицији.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Локалној полицији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Добро. Да ли су ти задаци, да ли ти активни и резервни полицајци обављају исте задатке редовне на територији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да? Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Само бих сада ја да се надовежем. Пошто кажете да је могуће да је био лапсус, ово када Вас је истражни судија питао.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, на следећој страни, значи, кажете ово је лапсус. Даље објашњавате – косовски ПЈП био је некако за себе организован, знате, сада се ја сећам неких ствари, ја то практично нисам учествовао у томе, али мислим да треба проверити да ли су ти одреди били, не знам, Нишки одред, Београдски одред, Новосадски, Косовски одред и тај вод је био у саставу Косовског одреда, али у Призрену је радио и са тим нишким одредима и у то време су радили заједно. Када раде заједно, пита Вас тужилац, када раде заједно, под чијом командом су, Ви кажете, под командом Митровића.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, они имају свог команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И настављате даље да објашњавате.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Знам, али они имају свог команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, како ово објашњавате, Ви кажете децидирано, под командом Митровића?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, гледајте, претходно питање на које треба ја да дам одговор, ја нисам био припадник ПЈП и нисам сигуран да познам довољно акта Посебних јединица полиције. Дакле, ту одмах да будемо начисто. Ја знам по сећању да је био Нишки одред, да је био Новосадски одред, да је био Београдски одред, да је био Приштински одред и тако даље. ПЈП из Призрена када се ангажује, он се ангажује у оквиру Приштинског одреда и под његовом командом. Ако

би се ангажовао без осталих припадника Приштинског одреда, онда би са њим командовао његов старешина, овај Вељко кога сам споменуо, он је командир чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово сада што сам Вам цитирала, то је Ваш исказ?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја се извињавам, ево, погрешно сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су сви, они су под заједничком командом, сви, значи, кажете, да су били под, каже, када раде заједно, под чијом су командом, Ви кажете, под командом Митровића, значи децидирано сте рекли?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја се извињавам, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Тачно је да свако има своју команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, то Вас питам, то Вас питам.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Тачно је да свако има своју команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тачно, значи, то није тачно код истражног судије што сте изјавили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте тако изјавили, да ли можете да објасните?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не могу да објасним, мора да сам у тој ситуацији и то је било прво саслушање, био мало у некој тако психичком оптерећењу, не знајући због чега сам ту, јер ја нисам имао никаквих сазнања, дошао сам по позиву и могуће да сам погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања даље, изволите.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Господине пуковниче, ја сам Владица Васиљковић, бранилац Слађана Чукарића. Прво питање моје је, каква је била процена безбедносне ситуације у Сувој Реци непосредно пре почетка рата? Појаснићу Вам мало, да ли је постојала бојазан да се Сува Река војнички заузме од стране снага ОВК?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ми нисмо имали оних класичних полицијско или војно-полицијских безбедносних процена, значи које су сада аналитички сачињаване и тако даље, са учешћем компетентних фактора и тако даље и тако даље, али ово што сте рекли је тачно. Дакле, Сува Река као једно мало место где је претежно, које је претежно насељено албанским становништвом, које окружено са тог, да кажем, мање урбаног дела, селима, скоро чистим албанским, претила је опасност и било је повремених упада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се ка нама да би могли, да би се чуло.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И било је повремених упада у Суву Реку. Дакле, кратко речено, безбедносна ситуација за подручје Суве Реке је била сложена.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Следеће питање је, колике су се снаге налазиле у рејону око Суве Реке, односно прецизираћу, да ли је тачна информација да се 123. или 124. бригада ОВК или делови тих бригада, да ли су се они налазили око, на ободима Суве Реке?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време бомбардовања мислите, да ли је тако?

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да, да, тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана, наравно.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам Вам рекао да око Суве Реке, због географског положаја, било је лоцирано много припадника УЧК. Које су то њихове јединице и која јачина, ја стварно сада не могу да Вам кажем.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Можете да ми кажете следеће: која је била снага Ваших снага?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је снага Ваших снага?

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да, да, извините молим Вас.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Била је полицијска станица Суве Реке која, ја не знам да ли је бројала ту негде до стотињак полицајаца, не знам, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте уопште одговарати са стране, имате право да питате, питајте, да поставите питање.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да, то је моје питање. Значи, стотинак полицајаца је било под Вашом командом који су контролисали само ужи део Суве Реке. Да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Тако је.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Ви сте рекли да се ту налази главна путна комуникација Приштина-Призрен-Сува Река, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су ту комуникацију желеле да освоје противничке снаге, у овом случају, снаге ОВК?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Најчешће су је освојиле, била освојена, јер је ми најчешће нисмо због тога користили, ни ми ни војска.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Пресецањем те комуникације, да ли би биле одсечене војне и полицијске снаге које се налазе на граници према Албанији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Рекли сте да је Рештански пут, још једно питање само да се вратим. Ако би биле пресечене, да ли је

постојала могућност да се те наше снаге ставе у неку врсту окружења у случају НАТО удара?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Рекли сте да је пут Рештански био опасан, тако сте изјавили?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је тако? У ком смислу мислите? Да ли су се у близини тог пута налазиле неке снаге ОВК? Да ли се пуцало у близини на колоне, на припаднике војске и полиције које су ту пролазиле?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Тај Рештански пут, практично, због присуства огромних снага УЧК, ми смо могли једино да користимо у присуству Посматрачке мисије ОЕБС-а. Иначе, он није могао да буде коришћен, јер би били изложени катастрофи.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи ли то да је он, на неки начин, фактички био и заузет од стране снага ОВК?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Од стране њихових борбених снага, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, дајте даље питања, одговорио је.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: У реду. Говорили сте о Мисији ОЕБС-а, Ви сте начелник Секретаријата били, да ли се та Мисија можда бавила обавештајним радом или неким другим недозвољеним активностима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја стварно не могу на то питање да Вам дам одговор. Ја, рецимо лично, ако мене питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати, уопште немојте одговарати.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Немојте на то, стварно не могу.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли Вам је познато, пошто сте начелник Секретаријата, да је у Сувој Реци пронађена нека дискета? Ви сте говорили о локаторима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, за дискету, не, не знам, могуће, не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли искључујете ту могућност или остављате могућност да је то тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте, одговорили сте, молим Вас.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Рекао је можда, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, одговорио је.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли Вам је познато да се ту налазио неки сателитски телефон?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја нисам видео. Прича је, причано је и та је прича и до мене дошла, да УЧК користи те сателитске телефоне и да на тај начин имају директну везу са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само конкретно одговорите.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно одговорите на питање.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Али одређене приче су постојале у том правцу?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: На нивоу високих старешина, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: То нису уличне приче неке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, одговорио је.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Молим Вас судија, када неко прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте објашњавати, поставите питање.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Следеће питање је, Ви сте говорили о неким маскирним урбаним униформама, да ли је тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Можете ли да нам појасните, која је намена тих униформи?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: За ванредне активности.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Значи, када се обављају неки послови и задаци у ванредним околностима. Примера ради, када се иде у шуму, непроходно подручје и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте, даље, следеће питање.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је намена те униформе да сроди војника, полицајца са средином у којој се налази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на ово питање, молим Вас, треба испоштовати господина Палибрка који је рекао да се не треба удаљавати од предмета који се води овде.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Ми се уопште не удаљавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У име свих вас, колега се јавио и молим Вас, испоштујте. Каква су то сада питања, дајте конкретно везано за предмет.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Директно везано за предмет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, није везано. Следеће питање.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли Вам је познато да се на нивоу Вашег Секретаријата, на нивоу подручја којим сте Ви командовали,

налазила нека пећина у којој су снаге ОВК и албански екстремисти чинили злочине?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам једино чуо за ону Клечку, али не знам где је тачно, нисам никада тамо био. Како се зваше она, Кречана или нешто у том смислу, то је све што сам ја чуо. За другу, ако је то пећина, ја никада нисам био на лицу места.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли Вам је познато име Наим Бериша и да ли знате да је он био један од команданата ОВК задужен за ликвидације?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Није ми познато.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли сте уопште имали такву информацију?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Имао сам више информација о више вођа УЧК, али сада да поновим та имена, нема шансе, не могу да се сетим.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је полиција којом сте Ви командовали?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ево, и сада су у «Политици», Султан и друштво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, одговорите. Поставите питање даље.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, не, али то је тачно.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро, следеће питање. Да ли је полиција којом сте Ви командовали радила по закону?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Где сам год био у прилици да утврдим да није било по закону, налагао сам да се предузму мере у складу са законом, било кроз кривични, било кроз дисциплински, било кроз прекршајни поступак.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли сте такве наредбе и упутства издавали ниже потчињеним официрима?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Више пута.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли је могуће да у Вашој полицији полицајац припавник обавља функцију вође безбедносног сектора?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам разумео, да ли је могуће?

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да у Вашој полицији, у време када сте Ви били начелник једног начелног Секретаријата, полицајац приправник обавља функцију вође безбедносног сектора?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: То је, практично, немогуће.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Да ли је могуће да полицајац приправник буде вођа патроле у ситуацији, у једном ратном окружењу, у ванредном стању?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Да будем јасан до краја. Приправник је неовлашћено службено лице и може само предузимати службене радње у присуству овлашћеног лица.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала лепо. Господине начелниче, још једно питање. Ви сте говорили о бандама. Да ли је било наоружаних банди које су чиниле пљачке и тешка кривична дела, убиства и тако даље?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам, да Имер, мој колега, Албанац, који је радио у МУП-у, отет од тих банди, као пример.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала лепо, господине начелниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Да ли имате још питања? Изволите.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ви сте господине Војиновићу на почетку рекли да је у оквиру Вашег секретаријата, на чијем сте Ви челу били као начелник, припадао и МУП Горе, Драгаш, да ли сам Вас добро разумео?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Јесте, ОУП, ОУП.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: ОУП, да, нема проблема, Ви ме исправите ако, боље то знате него ја. Е сада, реците ми, да ли је тај ОУП Гора, Драгаш, имао вод Посебне јединице полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Колико се ја сећам, не.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: А да ли знате, зашто није?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам да је то гранична општина и да је имала задатака по дубини на спречавању упада терористичких банди са правца Албаније, уношење оружја и тако даље.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: А зашто није имао овај, ипак моје питање је врло конкретно, зашто по Вашем мишљењу, по Вашем сазнању, није имао ПЈП?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Није имао довољно снага ни за ове редовне послове. Друго, није тако било наређено, на крају крајева.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Да ли знате зашто?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Не знате, добро.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Сем овога што сам рекао.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро. Да ли сте Ви као начелник Секретаријата Призрен упознати и да ли је уопште постојао такав став прећутни, било прећутни, било писмени, да припадници друге националности нису могли да буду у Посебним јединицама полиције?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја за то не знам.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Нисте чули? Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Оптужени, да ли имају питања? Изволите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Да ли могу само једно кратко питање. Када је из Призрена ишао за Приштину, хоће да нам каже сведок, којим путем је ишао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Вељко Ђурђић, адвокат.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Којим сам путем?

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Када сте ишли из Призрена за Приштину, којим путем сте ишли?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Преко Брезовице.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Зашто?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Из безбедносних разлога.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: А који је најближи и најбржи пут до Приштине?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Преко Суве Реке.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Хвала.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Судија, ако може једно питање само. Да ли је на нивоу Секретаријата вршена контрола станичне евиденције и књиге дневних догађаја?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја не знам у то време, ја не знам у то време, то би боље знао начелник Одељења полиције, али можда, можда је вршена контрола до почетка бомбардовања.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А да ли сте Ви као начелник Секретаријата имали било какав податак да негде постоје проблеми у вези вођења књиге дневних догађаја или је све то ишло уобичајеним током?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам имао лично увида да нигде није било услова да се то води како ваља.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала, начелниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, оптужени Митровић.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добар дан господине пуковниче.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Поштовање.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Такође још више.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Шта смо дочекали.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Таква су времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Питање, ја бих кренуо прво од битног према мање важним ситуацијама, а битно је оно што пише у оптужници. Сведок је лепо рекао да је био велики број, у оптужници пише од 1.500

до 3.000 УЧК, значи, изузетно велика цифра и захтевала је велике снаге и била је ангажована ова Призренска бригада, којом је командовао Божидар Делић, била је ангажована Краљевачка бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, немојте тако да излажете, него питање поставите конкретно.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, има само врло важно, значи, да ли је била ангажована Урошевачка бригада у том, да ли је свим тим војним снагама командовао пуковник Божидар Делић или сваки командант својом бригадом?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Команданте Митровићу.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, биле су три војне бригаде? Да ли је свима њима командовао само Божидар Делић?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Лично знаш да сам ја ту имао мање увида и да недовољно то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите микрофону, господине Војиновићу, окрените се ка нама, молим Вас, приђите микрофону.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: И да недовољно то знам, али оно што знам, оно што знам, свако је командовао својом бригадом. Рецимо знам да Краљевачка бригада, да ли је 250 и нешто имала свог команданта.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро, одлично. Учествовало је више одреда, споменули сте Ви, био је мој одред, била је Ваша чета, био је Новосадски, Београдски. Да ли сам свим тим снагама полиције командовао само ја?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, он је говорио за Делића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, све је објаснио.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ћу да Вам прочитам, ако могу да Вас замолим за Ваше наочаре.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ево, изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, реците.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Из оптужнице реченицу која говори нешто друго. Страна 11, пети пасус где каже и објашњава тамо – задужени за извршење ове акције били су генерал Божидар Делић, као командант војних снага Војске Југославије и Митровић Радослав, као командант полицијских снага. Да ли је то тачно?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Господине тужиоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, уопште немојте да објашњавате, изволите даље.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Даље, да наставим даље, сада само још једну реченицу следећег седмог пасуса где каже, тужилац изводи закључак – логично упућује на закључак, даље, да прескачем, идем сада на задњу ову реченицу – у том контексту, издавао је одређене наредбе старешинском кадру припадника активног и резервног састава те станице полиције, мисли да ја могу да издајем задатке припадницима полиције активног и резервног састава ОУП-а Сува Река или било којим другим припадницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао да издаје наредбе?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пуковник Митровић нити им је био надређен, ни подређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могао да издаје никакве задатке, добро.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То пише у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, поставите питање.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи ово, нисам имао та овлашћења, нисам био овлашћен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, идемо даље питања.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нити си био надређен, ни подређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, господине Митровићу, идемо даље.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ви сте малопре објаснили већу и госпођи председавајућој да ја Вама нисам могао да наређујем.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је чињеница. С обзиром да сам ја извршавао задатке на Вашој територији, одређене задатке сте Ви мени могли да издате, али ако се не сложимо, ту је штаб да пресече, да тако кажем. Да ли је то тако?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, пази, ја и ти никада нисмо имали такав однос да сам ја теби било шта наређивао.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јесте.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја сам обично теби, ако сам знао неке податке, пласирао, било да сам их добио од Државне безбедности, било да сам их добио доласком из Приштине са састанка, где ти можда ниси био или на неки други начин, тако да сам ти, практично, давао неке информације о стању на терену где сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се микрофону, молим Вас.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јасно. Значи, да ли сам ја можда случајно био овлашћен да издајем задатке Вашим нижим непосредним старешинама из СУП-а Призрен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Рекао сам да ниси надређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је више пута, господине Митровићу, немојте се понављати.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мени је то најбитније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, знам, али то је све регистровано, све је снимљено.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Добро, хвала Вам. Не бих више око тога. Само сада једну констатацију. Ви сте говорили да сте ме виђали, обично смо се виђали у канцеларијама и на улици, у Призрену.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Свуда смо се виђали.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Када си долазио у службену просторију, како сам улазио, са капом или без капе, када ја дођем код Вас?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Што се тиче, ти си код мене могао да уђеш и без капе и са капом, када си под опасачем, улази се са капом.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А када сам ја на терену и као командант испред своје јединице, како би морао?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Са капом.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Захваљујем. Рекли сте да сам уредно подшишан и оно што је било на фотографији. Да ли ме памтите, да ли сте ме видели некада да сам ошишан до главе на два милиметра?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, нисам, ја бих то уочио, то би било непристојно.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То сам хтео да питам. Да ли би било пристојно да један пуковник, да један командант, тада сам додуше био потпуковник, па убрзо пуковник, буде ошишан до главе? То би се код нас звало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То би се код нас звало «Луис».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, господине Митровићу, одговорио је.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То се у полицији каже «Луис» за тако нешто, значи нешто са њим није у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте питања, молим Вас.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам дошао са састанка пре бомбардовања из Приштине и пренео сам у команду да је наређено исељење, дислокација, подсетићу Вас да сам и Вама пренео и да сте Ви из Ваше канцеларије изашли на моју, јер сте били, да не кажем, храбри и поносни да би рекли, гле, бежи се и исељава се. На мој пренос из Приштине да се напусте објекти, Ви сте то учинили са својим људима. Да ли се тога сећате?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Тешко ћу се сетити, али знам да сам тешко напустио зграду, али сам је напустио.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Даље, када сам ја добио наредбу да иселим своје људе из касарне, исто сам учинио, а да нисам учинио, да ли би сносио коју одговорност?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Наравно, то је било наређење.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Погинули ми људи, рањени људи, а ја то нисам урадио?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, ниси поступио по налогу да напустиш.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли сам ја то морао, пошто нисам ухапшен, нисам процесуиран, да сам после тога одликован и награђен, да се то мора некеме да објасни да сам урадио правилно или да сам погрешио, па су ме ухапсили или сам правилно урадио и све друго што сам урадио правилно, па сам одликован и унапређен?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Па, наравно да си правилно поступио, јер би команда предузела и против тебе одговарајуће мере.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, ја сам то морао да објасним команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада даље питање, не значи, него, молим Вас, господине Митровићу, питање?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Пре свега команди штаба, да, команди штаба.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Једну само констатацију о мени као човеку, Ваше мишљење?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Веома стручан, дисциплинован и одговоран.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Захваљујем. Још једну констатацију о мом 37. одреду, да ли су носили пиратске мараме, да ли су пљачкаши, да ли су разбојници?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја таквих сазнања немам.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И још само једно питање. Да ли Вам је познато да у оквиру моје команде у систематизацији, постоји официр за законитост?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Мислим да постоји, али немој да стопосто ја то тврдим. Мислим, у свим јединицама да постоји официр за законитост или, како су га звали, безбедњак.

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И да је цело време боравио са јединицом коју је имао, само тај посао да прати, законитост рада јединице, а то ће потврдити генерал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Оптужени још да ли имају питања?

ОПТ. РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Захваљујем Вама.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Жив био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема питања више? Да ли Ви имате још нешто да изјавите? Оптужени Чукарић, изволите?

ОПТ. СЛАЋАН ЧУКАРИЋ: Добар дан, господине начелниче.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Поштоваље.

ОПТ. СЛАЋАН ЧУКАРИЋ: Ја сам Чукарић Слађан и имам само једно конкретно питање за Вас. Да ли сте икада чули, дошли до сазнања да сам ја неког убио за време мог рада на Косову и Метохији?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Не, да сам дошао, вероватно би био под ударом.

ОПТ. СЛАЋАН ЧУКАРИЋ: Хвала, немам више питања, пријатно.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Жив био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада пошто знате ко је Чукарић Слађан, чули сте име, да ли знате да је тај Чукарић Слађан некада неке нешто украо?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Ја не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Молим Вас судија, не судимо за крађу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули да је Чукарић Слађан некада нешто украо?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Нисам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате на крају још нешто да изјавите, евентуално да Ви сматрате да би било значајно за овај поступак?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Бићу кратак, ако то уопште нешто значи за обе стране. Мени је, пре свега, као човеку жао што се тако нешто десило, што се десило на подручју Призрена, мада исту тежину има да је било где било, да стварно ту ја не могу ништа друго да кажем, сем овога што сам рекао. Друго, мислим, немојте ми замерити, да уопште овде није схваћена ратна ситуација на Косову. То је мој утисак, свако ће мислити што мисли. Тамо није било хлеба, 20.000 хлеба је морало да се пече годишње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада о томе, не, ја Вас питам конкретно, да ли хоћете још нешто да изјавите?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Дакле, било је веома сложено и тешко, а сада, Ви видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Војиновићу, хвала Вам, трошкове немате, Ви сте из Београда?

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам, можете ићи.

СВЕДОК МИЛОШ ВОЈИНОВИЋ: Извињавам се још једном за овај лапус. Ја сам толико морао да знам, то је стварно било вероватно, имајте у виду да сам ја непосредно пре тога оперисао два бајпаса и имам других здравствених проблема, а то је саслушање било баш после те моје операције. Ја сам се одазвао, иако можда нисам био физички здравствено најприпремљенији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, довиђења. Термини за следеће, ево ја ћу Вам поделити оријентационо, рецимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се одлаже за:

05., 06., 07., 08. и 09. март 2007. године
са почетком у 9,30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За 05. март је одређено саслушање сведока Милојевић Небојше и сведока Фатић Милована, за 06. март одређено је саслушање сведока Јовановић Тодора и Мојсић Николе, за 07. март одређено је саслушање сведока Крстић Спира и Новковић Ивице, за 08. март Гогић Љубиша и Станисављевић Зоран, за 09. март Недељковић Милован и Петковић Драгољуб. То би било све.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Процесни предлог да се сада договоримо које сведоке нећемо да саслушавамо, да направимо неки списак и одбрана и Тужилаштво, па да Вама предложимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви можете да предложите, у сваком случају.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Да знамо због будућег заказивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо се договорити. Довиђења.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА